

η Μαύνη

ΝΟ. 16

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ "ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ"

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '72

**Ύψιμον Πάλην,
Πάλη γιά τό Σοσιαλισμό**

**Ύψιμον στήν καπιταλιστική
ἐπίθεση χτίζουμε τίς
ταξικές μας ἐλευθερίες**

**Ύψιμον Ἐπιτροπές Βάσης
ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΣΤΟΝ ΜΑΖΙΚΟ ΑΓΩΝΑ**

**Οἱ φοιτητὲς κέρδισαν τὴ μάχη
τῶν χουντο-«ἐκλογῶν»
- καὶ τώρα ἡ σειρά τοῦ «Χάρτη»**

Κάτω ἡ Ἀστική Δικαιοσύνη!

“Οπλό τῶν ἐργατῶν στὸν μαζικὸ ἀγῶνα ἐνάντια στὴν

‘Εργατικές ‘Επιτροπές

ἐπαναστατικὴ ἀριστερά, δὲν μποροῦν πιά νὰ συ-
κρίνονται, στὸ προπαγανδιστικὸ ἐπίπεδο μόνο,
ἀλλὰ μποοῦν σὲ δοκιμασία ὁμεοῶ, μέσα στοὺς
μαζικοὺς ἀγῶνες — εἶναι τὸ πῶς, μὲ ποιές μορ-
φές καὶ ποῖο περιεχόμενο, ὁργανώνεται τὸ μαζι-
κὸ κίνημα, ὥστε μέσα ἀπὸ κάθε μάχη νὰ θγαίνει
καὶ πιο δυνατό, ὁλοῶς καλλίτερα ἐξοπλισμένο
γιά τὸν καθημερινὸ ἀντικαπιταλιστικὸ καὶ ἀντι-
ρεφορμιστικὸ ἀγῶνα, πού εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ
δίνει γιά τὴν ἀνάπτυξή του.

Ἡ ΑΠΑΝΤΗΣΗ, πού δίνει ἡ «Σοσιαλιστικὴ ‘Ε-
πανάσταση» εἶναι ξεκάθαρη: χρειάζομαστε μορ-
φές ὁργάνωσης, ὅπου τὸ πιο προχωρημένο κομ-
μῆτι τῆς ἐργατικῆς τάξης, ξεκινώντας ἀπ’ τὸ ση-
μερινὸ τοῦ ἐπίπεδο συνειδήσης, ἔχει τὴ δυνα-
τότητα νὰ ἐκφραστῇ αὐτόνομο, νὰ παλέψει γιά
νὰ συσπειρώσει τὴν τάξη γύρω του, νὰ κατευθύν-
ει τὴν καθημερινὴ σύγκρουση μόνου του, ν’ ἀ-
νακαλύψει μέσα σ’ αὐτὸ τὸν ἀγῶνα τὰ ὅρια τοῦ
σημερινοῦ ἐπίπεδου καὶ νὰ τὰ ξεπεράσει, ἔτσι,
σὲ μαζικὴ κλίμακα. Μορφές ὁργάνωσης, ὁλοῶς,
πού εἶναι ταυτόχρονα μαζικὰ ὅργανα πάλης καὶ
ταξικὰ σχολεῖα, ὅπου πατώντας πάνω στὶς ἀντι-
φάσεις, πού δημιουργοῦν οἱ ἀντικειμενικὲς συν-
θήκες τοῦ καπιταλισμοῦ, χτίζουμε τὶς ὑποκειμε-
νικὲς συνθήκες γιά τὴν τελικὴ σύγκρουση, γιά
τὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση στὴν ‘Ελλάδα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΜΑΖΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

ΤΕΤΟΙΑ ΜΟΡΦΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ εἶναι οἱ ‘Εργα-
τικὲς ‘Επιτροπὲς Βάσης στοὺς τόπους δουλειᾶς.
Σ’ αὐτές οἱ πρωτοπόροι ἐργάτες, πού παλεύουν
τὴ χούντα καὶ πρωτοστατοῦν στὸν καθημερινὸ
οικονομικὸ ἀγῶνα, πού ἔχουν ἀκόμα ζωντανές
τὶς ταξικὲς ἐμπειρίες τοῦ 68, συσπειρώνονται γιά
ν’ ἀντιμετωπίζουν τὰ προβλήματα τοῦ ἀγῶνα μέ-
σα στὶς συγκεκριμένους συνθήκες (ποιές μορφές
κινητοποίησης, μέ τι συνθήματα, μέ τι αἰτήματα,
δυνατότητες νόμιμης δουλειᾶς στὸ σωματεῖο,
σπάσιμο τῆς τρομοκρατίας στὸ ἐργοστάσιο, κλπ.),
μέ στόχο νάνοτε τὴ μαζικὴ συμμετοχὴ ὅλων τῶν
ἐργατῶν γιά τὴ δημιουργία συσχετισμοῦ δυνά-
μεων, πού νὰ ἐπιτρέπει νικηφόρες μάχες μέ τοὺς
καπιταλιστές καὶ τὸ χουντικὸ κράτος τους.

Σ’ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ, γιά τὸ ὄπλο καὶ
τὸ ριζῶμα τῶν ‘Εργατικῶν ‘Επιτροπῶν Βάσης δι-
νει τὴν ἐμφαση ἡ «Σοσιαλιστικὴ ‘Επανάσταση».
Καὶ πρῶτα ἀπ’ ὅλα ἀγωνιζόμαστε γιά τὸ στέριωμα
τῶν Ε.Ε.Β. πάνω σὲ ἀρχές, πού νὰ ἐξασφαλίζουν
τὸ ρόλο τους σὸν αὐτόνομο μορφὴς ὁργάνωσης
τοῦ μαζικοῦ κινήματος:

— **Π ρ ο λ ε τ α ρ ι α κ ῆ Δ η μ ο κ ρ α τ ι α :**
‘Η ἀποκρυστάλλωση σὲ αἰτήματα τῶν προβλημά-
των, πού ἀπασχολοῦν τοὺς ἐργάτες, ἡ ἐπιλογή
τῶν μορφῶν πάλης, ἡ ἀπόφαση γιά κινητοποίηση
καθορίζονται δημοκρατικὰ ἀπ’ τὴ βάση. Κι ἐπει-
δὴ ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ διαδικασία γίνεται σὲ ἐπίπε-
δο ἐργοστασιακῶ, σὸν τόπο δουλειᾶς, ὅπου ὅλοι
οἱ ἐργάτες ἔχουν ὁμοῦ ἐμπειρία γιά τὶς συν-
θήκες τῶν προβλημάτων, πού ἀντιμετωπίζουν, ἡ
προλεταριακὴ δημοκρατία δὲν εἶναι ἐνα τυπικὸ
δικαίωμα ἀλλὰ ἐνα πραγματικὸ ὄπλο τῶν ἐργα-
τῶν γιά τὸν ἐλεγχὸ καὶ τὸ ἀνέσταμα τοῦ ἀγῶνα

τους. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἡ ἐπαναστατικὴ ἀρι-
στερά μέσα στὶς ἐπιτροπὲς δὲν προσπαθεῖ διαρ-
κῶς νὰ προβάλλει τὶς δικές της λύσεις πᾶν
στὰ προβλήματα τοῦ ἀγῶνα. Τυχόν προσπά-
θεια, ὁμοῦ, ἐπιβολῆς μορφῶν πάλης, λόγου χά-
ρη, πού δὲν ἔχουν ἀποκτήσει τὴν ἐμπιστοσύνη
τῆς βάσης χάριν σὲ συστηματικὴ μαζικὴ δουλειά,
εἶναι μαιταιοπονία.

— **Σ υ ν ω μ ο τ ι κ ὴ τ ῆ τ α .** ‘Η Ε.Ε.Β. εἶ-
ναι παράνομη καὶ εἶναι βασικὸ καθήκον ἡ προ-
φύλαξή της ἀπ’ τὴν ‘Ασφάλεια. Οἱ συγκεκριμένους
τακτικές γιά τὴν ἐκμετάλλευση νόμιμων «ἀνοι-
γμάτων» (συνδυασμοὶ νόμιμης καὶ παράνομης
δουλειᾶς), πρέπει νὰ τηροῦν πάντα αὐτὴ τὴν
ἀρχή, ὅσο κι’ ἂν πιέζουν γιά τὸ ἀντίθετο οἱ θρι-
αμβολογίες («ἡ χούντα πέφτει...») τῶν ρεφορμι-
στών.

Σὲ κομμὰ περιήγηση δὲν μπορεῖ ἡ Ε.Ε.Β.
νὰ θεωρηθεῖ σὰ μέσο πίεσης — πού διαλύεται με-
τὰ τὴν ἐκπλήρωση τοῦ σκοποῦ του — γιά τὴν κα-
τάκτηση «νόμιμων δικαιωμάτων». ‘Η χούντα εἶναι
ἡ ζωντανὴ ἀπόδειξη γιά τὸ πὺ γράφουν οἱ κα-
πιταλιστές τὰ «νόμιμα δικαιώματα» τῶν ἐργαζό-
μενων μαζῶν, ὅταν ὁ συσχετισμὸς δυνάμεων ἀ-
πέναντι τοῦ μαζικοῦ κινήματος γέρνει πρὸς τὸ μέ-
ρος τους. ‘Η ἀπόρριψη, λοιπὸν, τῆς ρεφορμιστι-
κῆς συλλογιστικῆς, πού διαλύει τὴν ὁργανωμένη
δύναμη τοῦ κινήματος μέ ἀντάλλαγμα τὶς ὑπο-
σχέσεις καλῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἀστών εἶναι ἀ-
παραίτητο σημεῖο ἐκκίνησης γιά οὐσιαστικὴ δου-
λειά στὶς ἐπιτροπὲς. (Βλέπε σχετικὰ ΚΟΜΕΠ, Νο
10, σελ. 60-1, «Οἱ συγκεκριμένους καὶ ἡ νομοθε-
σία τῆς χούντας», ὅπου ἀναλύεται τὸ «κυκλικὸ
σχῆμα... νόμιμη ὁργάνωση — κύμα συγκεκριμέσε-
ων — νόμιμη ὁργάνωση σὲ ἀνώτερο ἐπίπεδο»,
σύμφωνα μέ τὸ ὅποιο «δὲν ἀποκλείεται ἡ ὁργά-
νωση ἀρεπτορίας (Σημ. Μ.: ἡ μαζικὴ) νὰ ἐθῶν-
ει σὸ τέλος ὅχι σὲ ἀνώτερο ἀλλὰ σὲ κατώτερο
ἐπίπεδο, τοσκιόμενι κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς
προσπάθειας καὶ τὰ χτυπήματα τῆς ‘Ασφάλειας.
‘Η οὐσία δὲν ἀλλάζει, ἀλλὰ ἐπιθεβαιώνεται, ἂν ἡ
δόξα τῆς ἀρχικῆς ὁργάνωσης ἔχει σὸ μεταξὺ
γονιμοποιήσει ἐναν ἐυρύτερο πολιτικὸ (Σημ. Μ.:
κοινὸδουλευτικὸ) χώρο». Πραγματικὰ φαῖλος κύ-
κλος...).

— **Ο ρ γ α ν ω τ ι κ ῆ Α ὑ τ ο ν ο μ ι α .**
‘Η ἐπαναστατικὴ ἀριστερά — σὲ ἀντίθεση μέ τοὺς
σταλινικοὺς ρεφορμιστές — δὲν ἐπιδιώκει τὴ με-
τατροπὴ τῶν μαζικῶν ὁργάνων σὲ ὁργανωτικὰ
τῆς ἐξαρτήματα. ‘Αγωνίζεται γιά ν’ ἀναγνωρίσει
σὸν ἡγεμονικὴ πολιτικὴ δύναμη μέσα στὶς Ε.Ε.Β.
χάριν στὴ μαζικὴ δουλειά της, τὴν ἱκανότητά της
νὰ ἀνταποκρίνεται στὶς ἀνάγκες τοῦ κινήματος,
πάντα ὁμοῦ πρῶτοντας τὴν προλεταριακὴ δημο-
κρατία. ‘Οχι καταφεύγοντας στὴν κοσπτάσια καὶ
στὴν ὁργάνωση - σφραγίδα.

‘Ιδιαίτερη προσοχὴ χρειάζεται πάνω σ’ αὐτὸ
τὸ ζήτημα, σὸ θέμα δημιουργίας συντονιστικῶν
ὁργάνων, πού γίνονται ἀπαραίτητα καθὼς ἀνα-
πτύσσεται ὁ ἀγῶνας. Πρέπει ὁμοῦ νὰ στηρίζον-
ται σὲ πραγματικὴ δουλειά στὴ βάση, νὰ ἀνταπο-
κρίνονται στὴν ἀνάγκη συντονισμοῦ δουλειᾶς,
πού ὑπάρχει καὶ ὅχι στὴν ἀνάγκη δημιουργίας
ὁργάνωσης - «καπέλου».

— **Ε λ ε ὡ θ ε ρ η ‘Ι δ ε ο λ ο γ ι κ ῆ Π ᾶ λ η .**
‘Η οὐχίτησις τῶν γενικότερων προβλημά-
των τοῦ κινήματος μέσα στὶς Ε.Ε.Β. εἶναι ἀναπό-
σπαστο κομμῆτι τῆς δουλειᾶς τους, γιὰ αὐτὲς
εἶναι καὶ πολιτικὸς χώρος συσπειρώσεως ὅλων τῶν
ἀριστερῶν ἐργατῶν. Γι’ αὐτὸ, ἡ κατοχύρωση
τοῦ δικαιώματος ὅλων τῶν τάσεων τοῦ ἐργατι-

ἐπίθεση τῶν μονοπωλίων

Βάσης

κοῦ κινήματος νὰ προπαγανδίζουν τὴ γραμμὴ
τους μέσα στὶς ἐπιτροπὲς, πού δουλεύουν εἶναι
θεοικὴ προϋπόθεση γιά τὴν ἀνάπτυξη τοῦ κινή-
ματος.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΣ

ΣΥΝΔΥΑΣΜΕΝΑ μέ τὴ δουλειά γιά τὴν αὐτό-
νομη ὁργάνωση τοῦ μαζικοῦ κινήματος, ἡ «Σο-
σιαλιστικὴ ‘Επανάσταση» ἀντιμετωπίζει καὶ τὴ
δουλειά γιά τὴν πολιτικὴ ὁργάνωση τῆς ἐργατι-
κῆς πρωτοπορίας. Οἱ ἰδεολογικὲς, πολιτικὲς καὶ
οικονομικὲς διαδοχίες, μέ τὶς ὁποῖες ἡ ἀστική
τάξη ἐξατομικεύει, καταπιέζει καὶ ἐκμεταλλεύει
τὴν ἐργατικὴ τάξη σημαίνουν ὅτι ἡ ἐργα-
τικὴ πρωτοπορία πρέπει νὰ ὁργανωθεῖ σὲ
ἐπαναστατικὸ κόμμα, πού νὰ διευθύνει τὸν
ἀγῶνα γιά τὸ τσάκιμα τοῦ καπιταλιστικοῦ κρά-
τους, ἀπ’ ὅπου συντονίζονται ὅλες οἱ παραπάνω
διαδοχίες. ‘Αντίθετα ὁμοῦ μέ πολλοὺς συντρό-
φους, πού, παρ’ ὅλο πὺ ξεκινοῦν ἀπ’ τὴ διαπί-
στωση ὅτι τὸ ΚΚΕ δὲν εἶναι τέτοιο κόμμα, ἀκο-
λουθώντας μιὰ ἀφρημένη, γραμμικὴ συλλογιστι-
κὴ μιλοῦν γιά «κρίση ἡγεσίας» καὶ προτείνουν
νὰ χτίσουμε τὸ κόμμα ἐνωώντας τὴ συσπειρώ-
ση στελεχῶν πάνω σὲ μιὰ σειρά δογματικούς ἀ-
φορισμούς — «ἀρχές», ἡ «Σοσιαλιστικὴ ‘Επανά-
σταση» προχωρεῖ στὴ δόση τῆς ἀνάπτυξης τῆς
ἐπαναστατικῆς πρωτοπορίας μέσα ἀπὸ τὴν πάλη
γιά τὴν αὐτόνομη ὁργάνωση τοῦ μαζικοῦ κινή-
ματος. ‘Ετσι, ὁ ἀγῶνας γιά τὴν ἐδραίωση τῶν
‘Εργατικῶν ‘Επιτροπῶν Βάσης, γιά τὸ ριζῶμα καὶ
τὴ μαζικοποίησή τους, γιά τὴ λειτουργία τους
πραγματικὰ σὸν ὁργαῶνα μέ τὰ ὁποῖα οἱ ἐργάτες
παίρνουν τὴ διεξαγωγὴ τοῦ ἀγῶνα στὰ χέρια
τους, ὁ ἀγῶνας, ὁλοῶς, γιά τὴν ἐμφάνιση σὲ
μαζικὴ κλίμακα ἀντικαπιταλιστικῆς καὶ ἀντιρεφορ-
μιστικῆς συνειδήσης μέσα στὴν ἐργατικὴ τάξη
(ὅχι μέ τὴν ἐννοία τῆς προπαγάνδης ἰδεῶν μόνου,
ἀλλὰ μέ τὴν ἐννοία τῆς χειροπιαστῆς ὁργα-
νωμένης ἐκφράσεως αὐτῆς τῆς συνειδήσης) προ-
σδιορίζει τὸ περιεχόμενο γιά τὴν ὁργάνωση τῶν
ἐπαναστατῶν σήμερα καὶ ταυτόχρονα δημιουρ-
γεῖ τὶς προϋποθέσεις γιά τὴν ἀνάπτυξη καὶ ἐξέ-
λιξη τῆς ἐπαναστατικῆς πρωτοπορίας. Παράλλη-
λα, θέδαια, ἐγγύηση πῶς οἱ Ε.Ε.Β. θὰ λειτουργή-
σουν μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο εἶναι ἀκριβῶς ἡ ὁργα-
νωμένη παρουσία τῶν ἐπαναστατῶν καὶ ὁ ἀγῶνας
τους γιά ν’ ἀναγνωρίσει ἡ ἐπαναστατικὴ ἀριστε-
ρά σὸν ἡγεμονικὴ πολιτικὴ δύναμη μέσα σ’ αὐ-
τές. Γι’ αὐτὸ, γιά τὴ «Σοσιαλιστικὴ ‘Επανάσταση»
ἡ ἀναγκαῖότητα ἐπαναστατικῆς ὁργάνωσης στὴ
σημερινὴ φάση προδιορίζεται σὸν ἡ ἀνάγκη συ-
σπειρώσεως σὸν ἴδιο πολιτικὸ χώρο ὅλων τῶν συν-
τρόφων, πού, σπάζοντας μέ τὸν ρεφορισμό, ἀ-
γωνίζονται ν’ ἀντιμετωπίζουν συστηματικὰ τὰ
προβλήματα τῆς ἀνασύνταξης τοῦ ἑλληνικοῦ κινή-
ματος σὸ συνολὸ τους (συμμοχίες, πρόγραμμα,
μορφές ὁργάνωσης τοῦ μαζικοῦ κινήματος
καὶ τῆς πρωτοπορίας του). Στὴν πάλη γιά ν’ ἀ-
παντηθοῦν αὐτὰ τὰ προβλήματα, ὅπως μπαίνουν
σήμερα, στὴ θεωρία (μέ τὴ θεθεία τοῦ Μαρξ-
μοῦ καὶ τῆς κριτικῆς ἀρχειώσεως τῆς παράδο-
σης τοῦ παγκόσμιου ἐπαναστατικοῦ ἐργατικοῦ
κινήματος) καὶ στὴν πράξη, ἀναπτύσσεται ἡ ἐ-
παναστατικὴ ἀριστερά (θεωρητικὰ, ὁργανωτικὰ,
πρακτικὰ) γιά νὰ φτάσει σὸ σημεῖο τῆς δημιουρ-

γίας τοῦ ἐπαναστατικοῦ κόμματος τῆς ἐργατικῆς
τάξης.

ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΑΥΤΗ, τῆς ἀλληλοσυσχέτισης ἀ-
νάμεσα στὰ προβλήματα ὁργάνωσης τοῦ μαζι-
κοῦ κινήματος καὶ τῆς πρωτοπορίας του, ἡ «Σο-
σιαλιστικὴ ‘Επανάσταση» καλεῖ ὅλους τοὺς ἐπα-
ναστάτες ἀριστεροὺς ν’ ἀγωνιστοῦν μαζὶ της:

— Γιά τὸ ὄπλο καὶ τὸ στέριωμα τῶν ἐπι-
τροπῶν βάσης μέσα στὴν ἐργατικὴ τάξη.

— Γιά νὰ ὀπλίσουμε τὶς ‘Εργατικὲς ‘Επιτρο-
πὲς Βάσης μέ τὴν ἱκανότητα νὰ στρέψουν τὶς
αὐθόρμητες λαϊκὲς κινητοποιήσεις ἐνάντια στὴ
ἐξουσία τῶν ἱμπεριαλιστῶν καὶ τῶν καπιταλιστῶν,
ἐνάντια στὴ χούντα: Μὲ τὴν προπαγάνδα καὶ τὴν
ἀγκιτάτσια ἐνάντια στὰ πολιτικὰ καὶ οἰκονομικὰ
προγράμματα πού προωθεῖ ἡ χούντα γιά λογαρια-
σμὸ τῶν ξένων καὶ ντόπιων μονοπωλίων σὲ βάρος
τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἐνάντια στὴ γενικὴ ἐπίθεση
τοῦ κεφαλαίου γιά τὴ μονοπωλοποίηση καὶ ὁμολο-
ποίηση τῆς καθημερινῆς ἐκμετάλλευσης. ‘Ενάντια,
ἀκόμα, στὶς μονοθέσεις τῶν ἀστών πολιτικῶν, πού
προσπαθοῦν νὰ ἐξυπηρετήσουν «δημοκρατικὰ»
τὰ ἴδια συμφέροντα.

— Γιά νὰ προωθήσουμε τὴν ἐπαναστατικὴ
συμμαχία ἐργατῶν — ἀγροτῶν — φοιτητῶν, κα-
ταγγέλλοντας στὴν ἐργατικὴ τάξη τὰ μέτρα τῆς
χούντας σὲ βάρος τῶν ἀγροτῶν (μαζικὴ προλε-
ταριοποίηση) καὶ τῶν φοιτητῶν (παιδεία τῶν μο-
νοπωλίων), σὸν κομμῆτι τῆς ἴδιας καπιταλιστικῆς
ἐπίθεσης.

— Γιά νὰ ξεσκεπάσουμε τὸ ρόλο τῶν ρεφορ-
μιστῶν, ἐξηγώντας πῶς ἡ μαζικὴ τους δουλειά
καθορίζεται σὲ τελικὴ ἀνάλυση ἀπ’ τὴ συνερνα-
σιακὴ τους πολιτικὴ μέ τοὺς ἀστούς, πῶς ἡ πολι-
τικὴ αὐτὴ ἀπαίτει νὰ μετατρέπονται οἱ ἐργατι-
κὲς ὁργανώσεις σὲ ἱδρύματα ταξικῆς συνερνα-
σίας. ‘Η στρατηγικὴ τῆς «Προχωρημένης» ἡ «Α-
νανεωμένης» ἡ «Αποκαταστημένης» δημοκρατί-
ας, πού ὑπόσονται τόσο οἱ Κολιγιαννικὸ ὅσο καὶ
τὸ Γραφεῖο ‘Εσωτερικοῦ, σημαίνει φυσικὰ ὅτι
καὶ τὰ δύο αὐτὰ «κομμουνιστικὰ» κόμματα ἔχουν
γίνει οἱ καλλίτεροι προπαγανδιστές τῶν ἀσθῶν
τῆς ἀστικῆς «δημοκρατίας», «ἀνάπτυξης» κλπ. μέ-
σα στὴν ἐργατικὴ τάξη. Καὶ ἐπειδὴ, θεδαια, δὲν
μποροῦν νὰ κινητοποιήσουν τὴν ἐργατικὴ τάξη
γιά νὰ ζητήσει μεγαλύτερη καὶ καλλίτερη ἐκμε-
τάλλευση (γιατὶ αὐτὸ σημαίνει «δημοκρατικὴ ἀ-
νάπτυξη» στὶς σημερινὲς συνθήκες, ἰδιαίτερα μέ-
σα στὴν ΕΟΚ), εἶναι ἀναγκαῖομεῖνο νὰ προσπα-
θοῦν νὰ καλυψοῦσαν κάθε αὐθόρμητο ἐργατι-
κὸ ἀγῶνα μέσα σὲ σκῆματα, πού οἱ ἴδιο ἔχουν
προκαθορίσει μαζὶ μέ τοὺς «δημοκράτες» συμμά-
χους τους. Γι’ αὐτὸ, παρ’ ὅλες τὶς «ὁμολογίες»
γιά «σφάλματα» τοῦ παρελθόντος, πού προσπα-
θοῦν νὰ φορτώσουν οἱ μὲν στοὺς δέ, συναγνι-
ζονται ποῖος θὰ πρωτοπῇσει μαζικὲς ἀντιδικτα-
τορικὲς... σφραγίδες (Α.Ε.Μ., Ε.Σ.Α.Κ.).

— Τέλος, πρέπει ν’ ἀγωνιστοῦμε, γιά νὰ ξα-
ναστήσουμε μέσα στὶς μάχες τὸ ὄραμα τῆς σο-
σιαλιστικῆς ἀλλαγῆς, πού θάμψωε μέ τὴ σταλι-
νικὴ ἀνεπανάσταση. Νὰ διακηρύξουμε ἀνοικτὰ,
πῶς δὲν εἴμαστε ἀπλὰ καὶ μόνο οἱ πῶ συνεπείς
καὶ πῶ δραστήριοι ἀγωνιστές ἐνάντια στὴ χούντα,
ἀλλὰ κατὶ παραπάνω: πῶς παλεύουμε γιά τὸ σο-
σιαλισμὸ, γιά τὴν ἐργατικὴ ἐξουσία.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΜΟΝΟΠΩΛΙΩΝ!
ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΒΑΣΗΣ!
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΧΟΥΝΤΑ, ΤΑ ΜΟΝΟΠΩΛΙΑ ΚΑΙ
ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ!

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΕΡΓΑ-
ΤΩΝ — ΑΓΡΩΤΩΝ — ΦΟΙΤΗΤΩΝ, ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑ-
ΛΙΣΜΟ!

η Μάμη

‘Εκδίδεται ἀπὸ τὴ

«ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ»

‘Αλληλογραφία:

Διεύθυνση γιά ἀλληλογραφία:

J.F.G. — ΜΑΜΗ
2 HAMBURG 13
POSTFACH 132121
DEUTSCHLAND

Συνδρομές:

Γιά συνδρομές καὶ γιά
οικονομικὴ ἐνίσχυση,
ἐπιταγὲς σὸ λογαριασμὸ:
J. F. GEHR
POSTSCHECKAMT HAMBURG
POSTSCHECKKONTO NR. 63313

Υπεύθυνος — Verantwortlich:

PETER WICKENDEN
41, Falkland Road, London NW5
Printed by:
Spectrum Litho Ltd.
77, Leonard Street, London, E.C.2
Tel.: 739 4252

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

ΜΟΝΟΝ ΜΙΑ ΞΕΚΑΘΑΡΑ επαναστατική γραμμή της τάξης στο οικονομικό, πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο, επιτρέπει στα συνδικάτα από τη μία να ικανοποιήσουν τους στόχους τους και από την άλλη να προστατέψουν τα άμεσα συμφέροντα όλων των εργατών) (Μάρξ και "Εγκελς για τα εργατικά συνδικάτα).

ΣΗΜΕΡΑ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ γραμμή της τάξης για τα εργατικά συνδικάτα προσδιορίζεται, από τη μία, από το τι θέλει να πετύχει αυτή την περίοδο ο καπιταλισμός στην 'Ελλάδα, όπως αυτό συγκεκριμενοποιείται στην οικονομική, πολιτική και ιδεολογική καταπίεση που ασκούν ενάντια στην εργατική τάξη και το μαζικό κίνημα οι καπιταλιστές και η χούντα τους, και από την άλλη, από το σημερινό επίπεδο συνείδησης και οργάνωσης, όπου βρίσκεται το μαζικό κίνημα. Γι' αυτό βασικός στόχος για το εργατικό κίνημα είναι να μην αφήσει τους καπιταλιστές και το χουντικό κράτος τους να πραγματοποιήσουν τα σχέδιά τους, που στηρίζονται στη μεγαλύτερη εκμετάλλευση της εργατικής τάξης.

— "Όχι στα μεγαλύτερα, άποδοτικάτερα και πιο μοντέρνα εργοστάσια σε βάρος της εργατικής τάξης, ο μόνος τρόπος που μπορούν να πραγματοποιηθούν μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα. Αυτό σημαίνει συστηματική πάλη για να οργανωθούν οι εργάτες (στην πλειοψηφία τους νέοι), που δουλεύουν σ' αυτά τα εργοστάσια, και που μέχρι τώρα έχουν κρατηθεί μακριά από κάθε προσπάθεια να διεκδικήσουν άνοιχτα και οργανωμένα τα συνδικαλιστικά τους δικαιώματα.

— "Όχι στη φτηνή γυναικεία και νεολαιίστικη εργατική δύναμη, που ανεβάζει το γενικόταρο επίπεδο εκμετάλλευσης. Αυτό σημαίνει κοινός αγώνας γυναικών, αντρών και νέων εργατών ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση. "Όχι χαμηλότερα μεροκάματα για τις γυναίκες και τους νέους.

— "Όχι στις άπολυσεις εργατών, όπλο των καπιταλιστών ενάντια στο εργατικό κίνημα στη διαδικασία εκσυγχρονισμού των βιομηχανιών τους. Οι εργάτες δεν αφήνουν τους καπιταλιστές να μεγαλώνουν τα κέρδη τους σε βάρος της δικής τους ζωής.

— "Όχι στις προτάσεις των βιομηχανιών για ώρομίσθιο, σά λύση δόθεν στο «πρόβλημα εργατικών χεριών». Γιατί αυτό σημαίνει περισσότερα εργατικά «άτυχηματα», σημαίνει μη εξασφάλιση της διάρκειας απασχόλησης του έργατή, σημαίνει μεγαλύτερη κατά λεπτό εκμετάλλευση.

— "Όχι στα εκσυγχρονισμένα ώράρια κάτω από όρους που επιβάλλουν οι καπιταλιστές, που από τη μία θέλουν να πετύχουν μεγαλύτερη απόδοση των εργαζόμενων κι απ' την άλλη να το εμφανίσουν και σαν παραχώρηση. Στη διεκδίκηση, λόγω χρέη, των εμποροϋπαλλήλων για άνθρωπινότερες συνθήκες δουλειάς, οι έμποροι και το χουντικό συνδικάτο προσπαθούν να οδηγήσουν τον αγώνα προς τα εκεί που εξυπηρετεί τους ίδιους: περισσόστερη συνολικά όρεση δουλειάς και συγχρόνως να αποφύγουν και κάθε διεκδίκηση για αύξησης, πειθώντας τους εργαζόμενους ότι εξοικονομούν ήδη πολλά απ' αυτή τη λύση (είση-θήρια κλπ.).

— "Όχι στις περικοπές μισθών που δίνει η χούντα στους καπιταλιστές παρατείνοντας τις «συνλογικές συμβάσεις» τη στιγμή που οι τιμές καλπάζουν.

— "Όχι στις περικοπές των ασφαλίσεων, μās παρουσιάζουν σαν «εξορθολογισμό» των ταμείων.

Συνολικά, ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΜΟΝΟΠΩΛΩΝ.

Σ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ, οι εργαζόμενοι διαλέγουν τις μορφές πάλης, που τους είναι πιο πρόσφορες και πιο γνωστές. Δεν περιμένουν τον «δημοκρατισμό» των συνδικάτων τους για να τον αρχίσουν. Την πάλη για το δικόμω των εργαζόμενων από τα συνδικάτα τους και τον έλεγχό τους από τη βάση δεν την χαρίζουν απ' την πάλη ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση. Γι' αυτό και δεν παλεύουν σε ατομική βάση, αλλά βρίσκουν μορφές συλλογικής οργάνωσης.

Γι' αυτό η «Σοσιαλιστική Επανάσταση» υποστηρίζει ότι οι επιτροπές βάσης είναι αυτές που θα πρέπει σ' αυτό το στάδιο να αναλάβουν και τον αγώνα για τις ελεύθερες εκλογές στα συνδικάτα.

Η αλλαγή από τα πάντα, όπως υποστηρίζουν οι κεντρώοι, κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες, σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι δεν είναι χειροπόδαρα απ' το συμβιβασμό που έγινε για την αλλαγή. "Η ταχτική των ρεφορμιστών, που υποστηρίζει ότι οι εργάτες θα πρέπει να μπουν ατομικά και προσποούμενοι τους απολιτικοποιήτους μέσα στα συνδικάτα με την ελπίδα ότι κάποτε θα μπορούσαν ν' αλλάξουν τη διορισμένη ηγεσία, ενώ δεν εξασφαλίζει καμμία επιτυχία, εξασφαλίζει τη διαιώνιση της ιδεολογίας για απολιτικά συνδικάτα, δυναμώνοντας έτσι την κυριαρχία των άστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ στο συνδικαλιστικό κίνημα σαν κομμάτι του μαζικού κινήματος σημαίνει κάτω από τις σημερινές συνθήκες πάλη για να μην αφήσουμε τους καπιταλιστές να προχωρήσουν στην ένταξη της εκμετάλλευσης των εργαζόμενων, για να χτυπήσουμε κάθε προσπάθεια που πάει να μπλοκάρει το εργατικό κίνημα σε νομικές και δικαστικές μονούδρες, για να διαδώσουμε τους διορισμένους από τα συνδικάτα εξασφαλίζοντας τον έλεγχό τους από την ίδια την εργατική τάξη.

επίθεση χτίζουμε μας ελευθερίες

(βλέπε ΚΟΜΕΠ Μάης - 'Ιούνης 72), το Γραφείο 'Εσωτερικού υποστηρίζει ότι ο λόγος που τελικά διαλύθηκε το εργατικό κίνημα ήταν όχι γιατί η ΕΔΑ καλούωσε τους άριστερους εργάτες σε κινήσεις και συνεργασίες ελεγχόμενες από δεξιούς και κεντρώους εργάτοπατέρες (συμμαχία 115, Εύρεία Δημοκρατική Συνδικαλιστική Συνεργασία της 'Αθήνας κ.ά.), αλλά αντίθετα γιατί δεν προχώρησε σε ακόμα πιο πλατεία «συνεπή» έννοτητα και με συνδικαλιστές - ρεφορμιστές («παράδειγμα ο Λυκιαρδόπουλος των οικοδόμων»). 'Αντί, λοιπόν, η κριτική να γίνεται για την έλλειψη επαναστατικής γραμμής από το κόμμα, αντίθετα, γίνεται κριτική ότι η συνεργασία έπρεπε να περιλάβει όλους τους εργάτοπατέρες. Λές και η συνεργασία δεν είχε φτάσει κιόλας τις διαστάσεις του ξεπουλήματος, λές και το ΚΚΕ δεν προσπαθούσε ήδη εξεουτετερώσει κάθε συνδικαλιστή που αντιμεχόχταν την υπεραξιακή συνεργασία μέσα στα εργατικά σωματεία και υποστήριζε μια συνεπή επαναστατική γραμμή.

ΦΥΣΙΚΑ, ΑΦΟΥ η κριτική δεν έντοπιζει ότι ακριβώς η πολιτική ταξικής συνεργασίας έμπόδισε το συνδικαλιστικό κίνημα ν' αναπτυχθεί και να ξεπεράσει τη ρεφορμιστική πολιτική, που του επέβαλε η συνδικαλιστική ηγεσία και που σε τελική ανάλυση δοήθηκε στη σταδιακή αποσύνθεσή του, που άρχισε πριν απ' τη δικτατορία, τελικά το ΚΚΕ έπιχειρεί να ξε-ναίσει τον ίδιο φαύλο κύκλο ξανά απ' την αρχή. "Ετσι, στα πλαίσια της «άναυνομης» δημοκρατίας που προβάλλουν τόσο οι Κολιγιαννικοί όσο και το Γραφείο 'Εσωτερικού, μάς μιλάνε για το ρόλο που θα παίζουν τα «δημοκρατικά» συνδικάτα στην οικονομική ανάπτυξη και στον έλεγχο των μονοπωλίων, όπου πολύ προγραμματισμένα και «δημοκρατικά» θα διαιωνίζεται η καταπίεση του κεφάλαιου πάνω στην εργατική τάξη με την υποστήριξη μιας χούφτας γραφειοκρατών εργατικής προέλευσης.

Και εδώ ακριβώς είναι που δημιουργείται ο φαύλος κύκλος της άδυναμίας του Κ.Κ.Ε. να έχει οργανωμένο έλεγχο στα εργατικά συνδικάτα. Δηλαδή, μη μπορώντας σε μία δεδομένη ιστορική στιγμή να τον αποκτήσει, όπως το γαλλικό και το ιταλικό Κ.Κ., αλλά όμως εφαρμόζοντας την πολιτική ταξικής συνεργασίας παρά την έλλειψη του, το ΚΚΕ αναγκάζεται να υποβάλλει κάθε φορά το τμήμα της εργατικής τάξης, που καταφέρνει να ελέγξει, κάτω απ' τον απόλυτο έλεγχο των άστών. "Ετσι η εξέλιξη αυτού του τμήματος (άποπροσανατολισμός του, διάλυση του), καθορίζεται αποικειστικά από τις διαδικασίες, που οι άστοι του επιβάλλουν. Παραδείγματα η περίοδος Παπανδρέου (άποπροσανατολισμός) και η δικτατορία (διάλυση). Γι' αυτό το λόγο, παρ' όλο που το ΚΚΕ βάζει σα στόχους του τους ίδιους με το ΚΚΙ και το ΚΚΓ, δηλαδή χρησιμοποιώντας την οργανωμένη εργατική δύναμη των συνδικάτων να πιέξει για την ίση συμμετοχή του στις κοινοβουλευτικές μονούδρες των αστικών κομμάτων, στο τέλος δεν καταφέρνει ούτε την τους άστούς να πείσει να το αναγνωρίσουν ούτε την εργατική τάξη να οργανωθούν κάτω από τον έλεγχό του, και καταλήγει να χρησιμοποιεί σαν πίεση συνδικάτα σφραγίδες, όπως το Δ.Σ.Κ. πριν τη δικτατορία και το ΑΕΜ και ΕΣΑΚ σήμερα.

'Ενάντια στην καπιταλιστική τις ταξικές

ΑΦΘΟΝΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΧΕΡΙΑ για εκμετάλλευση είναι το αίτημα των καπιταλιστών αυτό τον καιρό και η χούντα φροντίζει συνέχεια για την ικανοποίησή του, ενώ η άστική αντιπολίτευση υπόσχεται την καλύτερη και άποδοτικότερη οργάνωση της εκμετάλλευσης. "Η όλη συζήτηση μεταξύ ΣΕΒ, χούντας και άστικής μονοπωλιακής αντιπολίτευσης γύρω απ' την «Έλλειψη» εργατικών χεριών ήταν ή πιο σαφής προσπάθεια να συμβάλει το καθένα από τα τρία μέρη, με συγκεκριμένες προτάσεις και πολιτική, στην οργάνωση μίας «μοντέρνας εργατικής δύναμης», δηλαδή — κρίνοντας απ' τις πρόσφατες έμπειρίες των εργατών — στην πιο οργανωμένη εκμετάλλευση.

ΣΕ ΜΙΑ ΠΕΡΙΟΔΟ, όπου το μονοπωλιακό κεφάλαιο έχει γίνει η βασική και καθοριστική μορφή της παραγωγικής διαδικασίας και στην 'Ελλάδα, οι καπιταλιστές και το κράτος τους προσπαθούν να επιβάλουν συνθήκες δουλειάς και μέτρα, που να τους επιτρέπουν τη μεγαλύτερη δυνατή εκμετάλλευση της εργατικής τάξης. Με την αναδιάρθρωση και αναπροσαρμογή των μονοπωλίων σε διεθνή πλαίσια (επέκταση Κοινής 'Αγοράς, μεγαλύτερο άμοιβαίο ένιοιγμα ΕΠΑ — ΕΣΣΔ, πρόσφατα ανοίγματα προς την Κίνα), όπου ο συναγωνισμός τους όλο και αυξάνει, έχουν ανάγκη να εξασφαλίζουν συνεχώς τον οργανωμένο έλεγχο πάνω στην εργατική τάξη, που να μην αφήνει πιά τις συνθήκες της απασχόλησής της στο τυχαίο. Δεδομένου δε ότι τόσο οι "Ελληνες όσο και οι ξένοι καπιταλιστές, που επενδύουν στην 'Ελλάδα δεν καθορίζουν την παραγωγή τους βάσει των ελληνικών αλλά των διεθνών συνθηκών, όλοι τους ζητούν να είναι εξασφαλισμένα τα κέρδη τους, με το να υπάρχει οργάνωση στην απασχόληση της εργατικής δύναμης. Θέλουν να υπάρχει κινητικότητα στην εργατική δύναμη, που να τους εξασφαλίζει την εύκολη και άμεση χρησιμοποίηση πρόσβωων, ειδικωμένων και φτηνών εργατικών χεριών.

Κάτι τέτοιο τους φαίνεται απαραίτητο για την ύλη υποαπασχόληση, που είναι η «πρώτη ύλη» για μία τέτοια διαδικασία και έπειτα γιατί υπάρχουν άνεκμετάλλευτα χέρια στις πόλεις — είτε άνεργοι που έχουν απολυθεί από βιομηχανικά ή έμπορικά καταστήματα που κλείνουν, είτε στρώματα που ποτέ μέχρι σήμερα δεν είχαν μπει άμεσα μέσα στην καπιταλιστική παραγωγική διαδικασία (γυναίκες, φοιτητές).

ΑΚΡΙΒΩΣ Σ' ΑΥΤΗ την «ομάλη» εξέλιξη της εκμεταλλευτικής διαδικασίας έρχεται σαν ένα εμπόδιο αυτό, που για χρόνια οι καπιταλιστές έχουν σαν προσωρινή λύση στο πρόβλημα της άνεργιας, δηλαδή την απασχόληση, όπου απράχυνον τους εργάτες όταν δεν τους χρειάζονται. Δεν μπορούν πιά οι καπιταλιστές στην 'Ελλάδα να προσπαθούν απομονωμένα να έχουν απ' τη μία εύνοικες συνθήκες εκμετάλλευσης αλλά κι απ' την άλλη να υπάρχει και η διεόδος της μετανάστευσης — θαλβίδα σε περίοδο μεγάλης άνεργιας. Γιατί ο μεταναστευτικός μηχανισμός, που διαχτεύει το καλύτερο εργατικό δυναμικό στη Γερμανία στέκεται έμπόδιο στις προσπάθειές τους να ττήσουν μοντέρνα όγαρα εργασίας στην 'Ελλάδα. Γι' αυτό φά-

χουν συνεχώς για λύσεις που μπορούν να συμβιβάσουν και τα δύο, δηλαδή "Ελληνες εργάτες στη Γερμανία και ξένοι εργάτες στην 'Ελλάδα, που να κρατούν χαμηλά τα μεροκάματα, καθώς και απασχόληση γυναικών, φοιτητών και στρατιωτών σε εύκαιριακή βάση, όπως πρότεινε τελευταία ο ΣΕΒ.

"Η λύση, όμως, που πραγματικά στηρίζουν τις ελπίδες τους είναι η ένταξη στην ΕΟΚ, ώστε να μπορέσει και η 'Ελλάδα να συμμετάσχει στη διαδικασία διαμόρφωσης αποφάσεων για τα εργατικά χέρια. Στα πλαίσια της Κοινής 'Αγοράς οι Ευρωπαίοι καπιταλιστές προσπαθούν — δημιουργώντας κοινά όργανα προγραμματισμού των επενδύσεων και κατανόμης των εργατικών χεριών, όπου συνεργάζονται με τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες και τα πολιτικά κόμματα — να καθορίσουν την πιο όρθολογισμένη κατά τύπους εκμετάλλευση, σύμφωνα με τις ανάγκες τους. Γι' αυτό, προς αυτόν το «φυσικό τους χώρο» προσανατολίζονται μόνιμα και τα μονοπωλία στην 'Ελλάδα.

ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ ΟΜΩΣ με το πρόβλημα της ελεγχόμενης διακίνησης της εργατικής δύναμης, οι καπιταλιστές αντιμετωπίζουν και το θέμα της άποδοτικότερης εκμετάλλευσης της. "Ετσι, ο ΣΕΒ προτείνει, σά λύση δόθεν στην «έλλειψη» εργατικών χεριών, την εφαρμογή του ώρομίσθιου, που θα τους διευκολύνει απ' άφ' ενός στην απασχόληση εύκαιριακού δυναμικού (γυναικών και φοιτητών), αλλά, που σαν βασικό σκοπό έχει τον έλεγχο με μεγαλύτερη ακρίβεια της άποδοτικότητας του κάθε εργάτη, το ανέδωσμά της. Το τί σημαίνει ποταπέρα ανέδωσμά της άποδοτικότητας το βλέπει χειρισιαστά κανείς, τη στιγμή που τα εργατικά «άτυχηματα» σπάνε κάθε ρεκόρ. Στην ίδια κατηγορία μέτρων πέφτουν και τα περίφημα συμβόλαια εργασίας, που, ύστερα από πρόταση πάλι του ΣΕΒ, καθιέρωσε η χούντα για να δένουν χειροπόδαρα και σε ατομική βάση τον κάθε εργαζόμενο.

ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ-ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΓΕΝΙΚΑ Η ΧΟΥΝΤΑ αυτή την περίοδο διαμορφώνει, χρησιμοποιώντας το σύνταγμα του 68 και τα διάφορα νομοθετικά διατάγματα, τα άποραίτητα πλαίσια, που, όπως έλπιζι, θα καθορίζουν τους όρους και τις συνθήκες εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης. Και έπειδη, βέβαια, ξέρει καλά, ότι σε μία τέτοια περίοδο αναδιοργάνωσης της εκμετάλλευσης, ο κίνδυνος να τους άστούς απ' την οργανωμένη μαχητικότητα της εργατικής τάξης είναι άμεσος, γι' αυτό φρόντισε να χτυπήσει κάθε χώρο οργάνωσης εργατικής αντίστασης. "Ένας απ' αυτούς ήταν και τα

εργατικά συνδικάτα.

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΡΧΗ προσπάθησε η χούντα, χωρίς να καταργήσει την παλιά συνδικαλιστική δομή (σωματεία — όμοσπονδίες — συνομοσπονδία και παρόλληλα εργατικά κέντρα), να δώσει τη δύναμη στα συγκεντρωτικά όργανα (δευτεροβάθμια, τριτοβάθμια), διορίζοντας εκεί τους εργάτοπατέρες της ρίχνοντας ούσιαστικά τα σωματεία στην άνυπαρξία. Τα περισσότερα απ' αυτά ούτε καν έχουν διορισμένη διοίκηση και παραμένουν ας μία σκέτη σφραγίδα. Άλλου ή «υπαρξής» τους δεν είναι γνωστή ούτε στους εργαζόμενους του κλάδου. Σ' αυτή την αλλαγή δεν δυσκολεύτηκε πολύ η χούντα ακριβώς λόγω της γραφειοκρατικής δομής των ίδιων των συνδικάτων και πριν απ' τη δικτατορία. Παρ' όλους τους εργατικούς αγώνες για τον έλεγχο των συνδικάτων απ' τους εργάτες και όχι απ' τους εγκαθέτους των καπιταλιστών, οι δημοκρατικές διαδικασίες ίσχυαν μόνο σε μερικά σωματεία, ενώ τα περισσότερα δευτεροβάθμια ή τριτοβάθμια όργανα ήταν κάτω από κρατικό έλεγχο με λίγες εξαιρέσεις, όπου τον έλεγχο είχε η υπεραξιακή συμμαχία άστών - ρεφορμιστών.

Η ΧΟΥΝΤΑ, ΔΙΑΛΥΟΝΤΑΣ και παγώνοντας κάθε εργατική πάλη στα σωματεία, προχώρησε στο διορισμό δικών της συμβουλίων στις 'Ομοσπονδίες, τα 'Εργατικά Κέντρα και τη ΓΣΕΕ. Στα διάφορα, όμως, κρατικά όργανα, επιτροπές και συμβούλια εργατικής πολιτικής (μισθοί, απασχόληση, τιμές, συντάξεις), οι χουντικοί εγκαθέτοι στο συνδικαλισμό δεν παίζουν κανένα ρόλο στον προσδιορισμό των μέτρων. "Ετσι, στερούνται και της παραμικρής νομιμοποίησης ότι δόθεν προβάλλουν και προσοθούν τα συνδικαλιστικά συμφέροντα στα κυβερνητικά όργανα. 'Απέναντι στην αυξανόμενη μαχητικότητα των εργαζόμενων προσπαθούν να κρατηθούν στη θέση τους με ύπομνημα διαμαρτυρίας προς την κυβέρνηση ή καλούνόυνοντας τις αντιδράσεις σε αίτηματα που να δολεύουν τους εργοδότες.

Πρόσφατα παραδείγματα είναι οι κινητοποιήσεις των εμποροϋπαλλήλων ενάντια στην ένταξηκοποίηση της απασχόλησής τους, που — σε μία περίοδο κρίσης και γι' αυτό συγκέντρωσης του έμπορικού κεφάλαιου — οι έμποροι προσπαθούν να τους επιβάλλουν για να διατηρήσουν τα κέρδη τους. Αυτό το ξεσάκωμα οι διορισμένοι του συνδικάτου έπιχειρούν να το κλιμακώσουν προς ένα συνεχές ώράριο, αλλά κάτω από όρους που συμφέρουν στους έμπορους. "Η ίδια ταχτική επαναλαμβάνεται και με τις όμοσπονδίες τραπεζιτικών και ιδιαιτικών υπαλλήλων, από άφορη ή νομοθετικά διατάγματα για την κατάργηση δικαιωμάτων, που κέρδισαν οι εργαζόμενοι μετά από αγώνες.

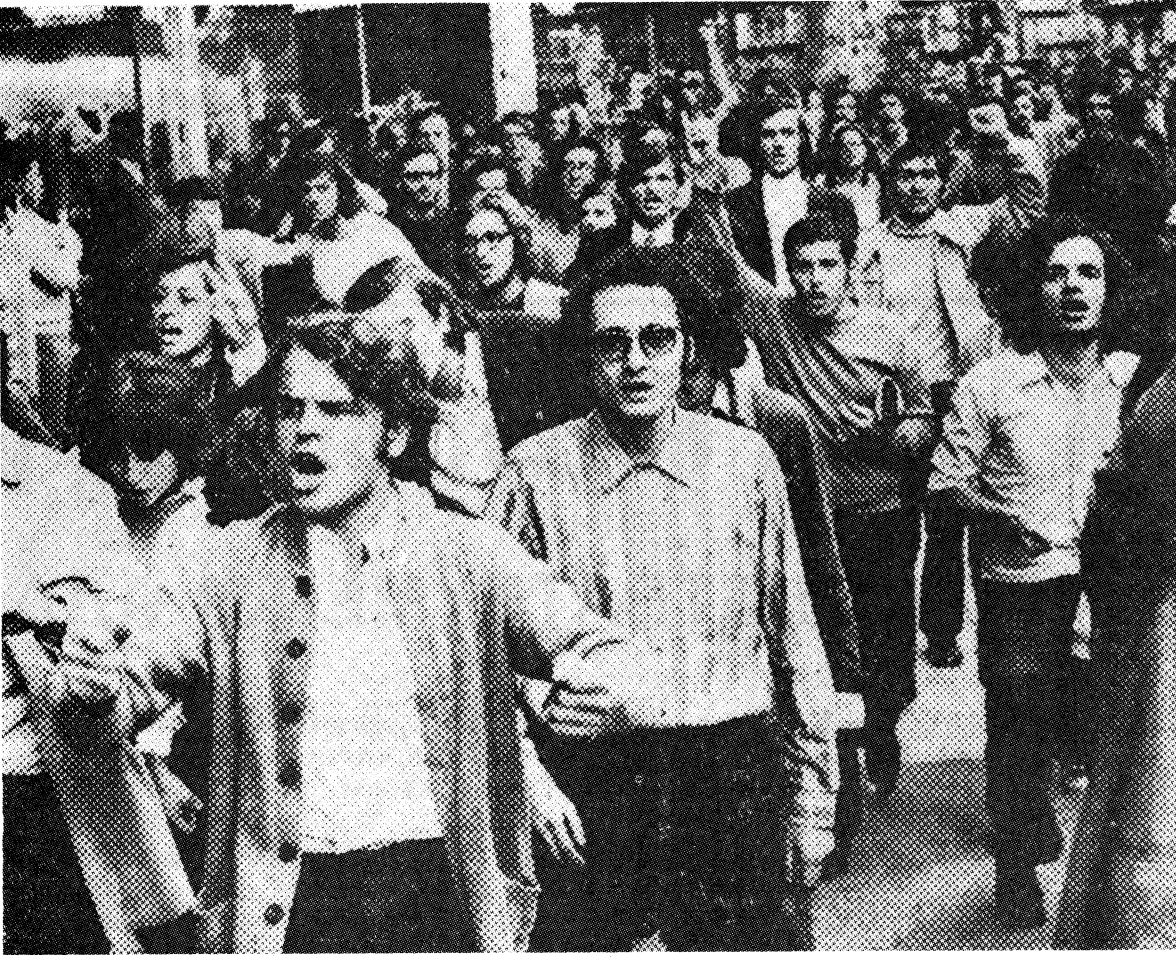
"Όλα αυτά σημαίνουν πως ο ρόλος του χωροφύλακα, που τα συνδικάτα παίζουν κάτω απ' τη χούντα, θα πέψει σε λίγο να είναι άποτελεσματικός: ή μη δυνατότητα έκφρασης, οργάνωσης και πάλης των εργατών για τις διεκδικήσεις τους μέσα των χουντικών συνδικάτων, τους απράχνει να οργανώνονται μόνοι τους και να προχωρούν οι ίδιοι στις διεκδικήσεις τους. "Ετσι, η χούντα είναι άνικη να χρησιμοποιήσει τα συνδικάτα σαν ιδεολογικά όργανα του κράτους, που να προσπαθούν να σύρουν την εργατική τάξη σε μία πολιτική υποστήριξης ή τουλάχιστον άνοχής της κυβερνητικής πολιτικής. 'Αντίθετα, χρησιμοποιώντας τα σαν γυμνό καταπιεστικό μηχανισμό της είναι δύσκολο, στον τομέα αυτό, να εξυπηρετήσει μακρόχρονα τα συμφέροντα των μονοπωλίων.

ΕΠΦΑΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Η ΜΟΝΟΠΩΛΙΑΚΗ ΑΣΤΙΚΗ αντιπολίτευση, που συμφωνεί με τους νόμους - πλαίσια της χούντας για την προαρμογή του κράτους στις σημερινές ανάγκες του μονοπωλιακού καπιταλισμού στην 'Ελλάδα, υποστηρίζει ότι οι συνδικαλιστικές ηγεσίες θα έπρεπε πολύ πιο οργανωμένα να λαοβαίνουν μέρος στα κρατικά όργανα, που διαμορφώνουν την πολιτική για τα μονοπωλία.

Ούτε ιστορικά, αλλά ούτε και σήμερα ξαφνικά οι άστοι θέλουν την εργατική τάξη οργανωμένη και μαχητική, να άμυνεται και να άντεπιτίθεται στην εκμετάλλευση, που της επιβάλλουν συνεχώς οι ίδιοι. Γι' αυτό και η σημερινή τους κριτική στη χούντα για τη μη «δημοκρατική» εκπροσώπηση της εργατικής τάξης είναι τόσο «δημοκρατική» όσο και ο «δημοκρατικός» συνδικαλισμός που επιβάλλανε πάνω στη μαχητική εργατική τάξη στην περίοδο 1964—67.

ΜΟΛΟΝΟΤΙ ΤΟ ΚΚΕ δεν έχει, για λόγους ιστορικούς, τέτοια οργανωμένη βάση, έν τούτοις έχει την ίδια ακριβώς ταχτική για τη χρησιμοποίηση των εργατικών συνδικάτων στην πολιτική ταξική συνεργασία με τους άστούς. Στην έκτίμηση που κάνει της εξέλιξης του εργατικού κινήματος προδικτατορικά

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ άρχισε με μία καινούργια επίθεση της χούντας και του μονοπωλιακού κεφάλαιου ενάντια στους φοιτητές. Κατεύθυνση είχε τη μονοπωλιακή αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης: δημοσιεύτηκε το προσχέδιο του Καταστατικού Χάρτη της ανώτατης εκπαίδευσης. Ένα χρόνο τώρα το έτοιμαζε μία επιτροπή πανεπιστημιακών, διομήχανων κ.ά., μέσα στα πλαίσια της γενικότερης χουντικής πολιτικής. Όπως ξέρουμε, η χούντα γενική πολιτική έχει το μονοπωλιακό μετασχηματισμό της ελληνικής καπιταλιστικής κοινωνίας, την ένταση και συστηματοποίηση της ελληνικής καπιταλιστικής κοινωνίας, την ένταση και συστηματοποίηση της καταπίεσης ενάντια στο λαϊκό κίνημα και τις οργανώσεις που υπερασπίζονται τα συμφέροντά του.

Με τις διατάξεις του Καταστατικού Χάρτη, το μονοπωλιακό κεφάλαιο και ο κρατικός μηχανισμός μπορούν να ρυθμίζουν άμεσα τη διοίκηση και λειτουργία των 'Ανώτατων 'Εκπαιδευτικών 'Ιδρυμάτων, τις έρευνες, τη διδασκαλία: έντείνεται ο ρυθμός δουλειάς των φοιτητών, δηλαδή το ξεζούμισμα τους για να γίνουν πιά καλό δυναμικό αύριο στην ύπρεσία των μονοπωλίων: έντείνεται η καταπίεση ενάντια στο φοιτητικό κίνημα, άμεση (πειθαρχικό συμβούλιο, απαγορεύσεις κλπ.) και έμμεση, με τη δημιουργία, δηλαδή, όργάνων, που να το ελέγχουν (συμβούλιο φοιτητικής μερίμνης, απογύμνωση του συλλόγου από κάθε άρμοδιότητα).

«ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΥΛΛΕΥΣΗ!

ΕΞΩ Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ!»

ΠΩΣ ΒΛΕΠΑΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ τού φθινόπωρου; Το θέμα που κυριαρχούσε ανάμεσα στους σπουδαστές ήταν οι έκλογές στους φοιτητικούς συλλόγους. Από τη μεριά της χούντας και τών άφεντικών της, τών μονοπωλίων και του ιμπεριαλισμού, οι έλεγχομένες «έκλογές» ήταν ένα δόγμα στη διαδικασία της «ομαλοποίησης» — στη διαδικασία δηλαδή που σκοπό έχει να βάλει στη θέση τών σημερινών μορφών τρομοκρατίας και καταπίεσης τών μαζών άλλες, πιά κατάλληλες για να προχωράει η μονοπωλιακή συσσώρευση.

Από τη δικιά μας σκοπιά, τη σκοπιά του μαζικού κινήματος, έπρεπε να δρούμε τόν τρόπο να χτυπήσουμε τη χούντα, την όμαλοποίηση και τὰ μονοπώλια. Ό προβληματισμός μας στρεφόταν σέ δυο άξονες δράσης! Πρώτο, την πάλη για την κατόχηση της δυνατότητας έλευθρης έκφρασης της τρομοκρατικής ασφάλιτικής, για την άποκρουση της τρομοκρατικής ασφάλιτικής επέθεσης. Δεύτερο, την πάλη γύρω από μία πλατφόρμα μας, διεκδικητική μαζί και πολιτική, που θα έστρεφε την αίχμη της ενάντια στά μονοπώλια και την κυβέρνηση τους, μία πλατφόρμα, που θα καθρέφτιζε τó πώς οι συνεπείς αγωνιστές φοιτητές χρησιμοποιούν τις δυνατότητες έκφρασης που καταχτούν. Έτσι, διατυπώσαμε μία σειρά στόχους ενάντια στην τρομοκρατία, δάλαμε τις βασικές γραμμές για τις άμεσες διεκδικήσεις, συμφωνήσαμε να τις δόσουμε με την άποκρουση όχι μόνο τών Ν.Δ. 93 και 180 αλλά και τού καταστατικού χάρτη.

ΟΙ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΕΣ για τις συνθήκες έκφρασης μας στις Γενικές Συνελεύσεις και τις έκλογές έχουν άρχισει. Φτάνουμε στις Γενικές Συνελεύσεις. Κι όλας από την τρομοκρατία της ασφάλειας έχει φανεί πώς

Τò φοιτητικό κίνημα

Κερδίσαμε τών -καί τώρα

η χουντοκυβέρνηση δεν είναι σέ θέση να κάνει πολλές παραχωρήσεις στό κίνημα — γιατί τó φοβάται, γιατί είναι άπομονωμένη. Στις Γενικές Συνελεύσεις άξονας τού άγώνα ήταν: έκλογη τού πρόεδρου της Γ.Σ., έκλογη έφορευτικής επιτροπής στις έκλογές. Μέσα στην άπομόνωσή τους, η θέση τού πρόεδρου της Γ.Σ., που τη βαστούσαν αούδαιρα οι διορισμένοι πρόεδροι τών διοικητικών συμβουλίων ήτανε τó μοναδικό τους όπλο για να φράξουν την άγανάχτηση τών φοιτητών. Γι' αυτό και λυσασμένα υπεράσπισαν οι διορισμένοι αύτή τους τη θέση. Οι φοιτητές συμπεριφέρονται γύρω άπ' τó αίτημα «έκλογη τού πρόεδρου της Συνέλευσης». Στίς πιά πολλές σχολές οι χουντικοί δεν ύποχωρούν. 'Η άγανάχτηση τών σπουδαστών κορυφώνεται: «Είμαστε συνέλευση! Έξω ή ασφάλεια!» Στις πρώτοπóρες σχολές, οι φοιτητές έρχονται σέ άμεση σύγκρουση με τὰ σχέδια τών χουντικών: άλλου ή Γενική Συνέλευση κληύτηκε σέ σώμα κι' έβγαλε τη δικιά της έπιτροπή, άλλου, με πρώτη τη διεόλωση της Θεσσαλονίκης, η σύγκρουση γίνεται δυναμική. Έκει, η χούντα φέρει μέσα στις Γενικές Συνελεύσεις «πείλοψηφία» χαφιέδων και τραπεζικών από στρατιωτικές σχολές κλπ. 'Απ' έξω, λωκατζήδες, πολυδόλα στημένα, ασφαιρα στόν άέρα. Σωατά οι φοιτητές άποχωρούν από τις Γ.Σ. τών χουντικών, 500 άγωνιστές συγκροτούν διεόλωση, παρεία ώς την πλατεία της 'Αγίας Σοφίας, με συνθήματα πολιτικά και κερδίζουν τη συμπαράσταση τού λαού.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ άνεβαίνει γοργά σέ σύγκρουση ίδιως με την περασμένη άνοιξη. Οι φοιτητές, που έχουν μπει στην άγωνιστική διαδικασία καταλαβαίνουν όλο και πιά καλά την άνάγκη της σταθερής και παράνομης δουλειάς, ξεπερνούν τις άρχικές τους αύταπάτες, άσφαλώνονται. Παράλληλα, πολλοί σπουδαστές, που είχαν έρρει άξεκαθάριστοι στις Γενικές Συνελεύσεις θλέπουν πιά καθαρά, καταλαβαίνουν πώς πρέπει να άγωνιστούν.

Με τη λήξη τών Γενικών Συνελεύσεων, άρχίζει άμέσως συντονισμένη έπίθεση τών διορισμένων (Διοικητικά Συμβούλια και ΕΦΕΕ), της 'Ασφάλειας τών πανεπιστημιακών άρχων και της χουντοκυβέρνησης ενάντια στις κατοκτήσεις, που άπόσπασε η πάλη τών φοιτητών: η ΕΦΕΕ άρνιέται να άναγνωρίσει τις έπιτροπές, λέει την πλειοψηφία τών σπουδαστών — «ομάδα τρομοκρατών και έξτρεμιστών», θορρεί πώς μας δ'ρίζει ονομάζοντας τις συνέλεύσεις μας «γελοιογραφία σοβιέτ». 'Η 'Ασφάλεια συνεχίζει την τρομοκρατία, οι πανεπιστημιακές άρχες άγνοούν τις διαμαρτυρίες, η κυβέρνηση άπειλεί με τις δηλώσεις Σταματόπουλου. Οι σπουδαστές δεν φοβούνται. Αντίθετα θλέπουν πιά καθαρά πούς είναι ο έχθρός, νούθουν στό πετσί τους την όμαλοποίηση: αντίστοιχα, θλέπουν τά όρια της νόμιμης δουλειάς και την άνάγκη μαζικής - μαχητικής παρουσίας.

ΕΤΣΙ, ΜΕΣΑ στη διαδικασία άντεπίθεσης τών χουντικών και τών λακέδων τους, διαμορφώνεται η στάση τών σπουδαστών: θα κάνουμε δυναμική άποχή — θα χτυπήσουμε τη χουντική όμαλοποίηση, τη χούντα και τ' άφεντικά της. 'Η συνεόδηση για την άποχή γίνεται μαζική, γιατί μέσα στόν άγώνα έχει γ'νει ξεκάθαρο τó πού πέφτει τó βάρος, η συνετής άγωνιστική - έπαναστατική προοπτική κερδίζει έδοφος, τις συμβιβαστικές τάσεις τις χτυπάει η ίδια ή ζωή. 'Η δυναμική μας άποχή ήταν έτσι νίκη τού κινήματος, πολιτική ήττα της χούντας και τών άφεντικών της, που

θέλουν την περίφημη όμαλοποίηση για να άσκούν πιά βολικά την έκμετάλλευση. Καμιά τρομοκρατία δεν μπορεί πιά να σπάσει τη μαζικοποίηση - μαχητικοποίηση, τó προχώρημα τού κινήματος.

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

ΣΤΟΥΣ ΥΠΟΜΗΧΑΝΙΚΟΥΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΑΖΙΚΟΣ άγώνας μετά την άποχή ήταν ή άπεργ'ια τών ύπομηχανικών. Κυρίαρχα στόν τεχνικό αύτό κλάδο είναι τὰ μεγάλα μονοπώλια, ντόπια και, κυρίως, ξένα. Χρόνια τώρα οι πολιτικοί μηχανικοί και οι ύπομηχανικοί τσακώνονταν για τὰ ψιχουλά που μένουν στην άκρη τού τραπέζιού. Σήμερα, τó μονοπωλιακό κεφάλαιο χρειάζεται άλλου είδους τεχνικούς (θλέπε «Μαμή», Νο 15, άρθρο για τó φοιτητικό) και φτιάχνει τὰ Κέντρα 'Ανατέρας Τεχνικής 'Εκπαίδεσης (ΚΑΤΕ). 'Η χουντοκυβέρνηση, όργανο τών μονοπωλίων, αναλαβαίνει να έντάξει με τη βία τους ύπομηχανικούς στά ΚΑΤΕ. Οι σπουδαστές ύπομηχανικοί νούθουν στό πετσί τους τη μονοπωλιακή αναδιάρθρωση και άπαντούν με τó μαζικό τους άγώνα.

ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ πρέπει πρώτα - πρώτα να χτίζουν τη μαζική συμπαράσταση πρós τούς ύπομηχανικούς πάνω στόν τρόπο, που τούς άπαντά ή Χούντα — δηλαδή με τη γυμνή βία. Ταυτόχρονα πρέπει, με ύπομονετική διαόφηση, να έξηγούν πώς αύτό είναι άλλο ένα δείγμα τού πώς τὰ μονοπώλια έλέγχουν άσφυκτικά την εκπαίδευση, την κοινωνία, τη ζωή. Πρέπει να στρέψουμε την αίχμη τού ξίφους πρós την αντίθετη κατεύθυνση, ενάντια σ' αύτούς, που πάνε να διασπύσουν τις μάξες!

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ ΧΑΡΤΗ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΧΗ ποιά είναι ή επόμενη μάχη που πρέπει να δάσουμε; Πρώτα - πρώτα, τó αίτημα τών έλευθέρων έκλογών καθόλου δεν έκλεισε: δεν άναγνωρίζουμε τούς χαφιέδες κι' έκοφίτες που παριστάνουν τόν εκπρόσωπο τών φοιτητών. Συνεχίζεται ή πάλη για να καταχτήσουμε δυνατότητες έκφρασης για τó κίνημα. Δέν είναι όμως καθόλου σωστό, πώς τάχα κεντρικός ή άποκλειστικός στόχος είναι οι αδιάβλητες έκλογές. Δέν είναι καθόλου σωστή ή αντίληψη, πώς τάχα χωρίς να κερδίσουμε τούς νόμιμους σύλλογους δεν μπορούμε να κάνουμε άγώνα — αύτά τὰ λένε οι συμβιβασμένοι και οι ρεφορμιστές. Έμείς πιστεύουμε πώς τó άμεσό μας χτύπημα πρέπει να είναι ενάντια στόν καταστατικό χάρτη, που μας δίνει χειροπόδαρα (καλύτερα κι' άπ' τὰ Ν.Δ. 93 και 180!) στά μονοπώλια και τη χούντα.

ΜΙΛΗΣΑΜΕ ΚΙΟΛΛΑΣ για τη φύση τού κείμενου αύτού, έξηγήσαμε τί είδους θεσμικό πλαίσιο επιβάλλει. Είδαμε πώς είναι ένα δόγμα ξανά πρós «ομαλοποίηση». Χρέος μας είναι να τσακίσουμε κι' αύτή τη μονούδρα, όπως κάνουμε με τις χουντοεκλογές. Οι άμεσες διεκδικήσεις πάνω στόν καταστατικό χάρτη πρέπει, νομίζουμε, να στραφούν σέ τρεις κατευθύνσεις, που ή έπεξεργασία τους θα γίνει μέσα στόν άγώνα:

έναντια στή μονοπωλιακή μεταρρύθμιση

τήν πρώτη μάχη χουντο-έκλογών ή σειρά του 'Χάρτη'

Πρώτο, Σπυδές. Να άποκρούσουμε τó πιά έντατικό ξεζούμισμα που θέλουν να επιβάλουν τὰ μονοπώλια.

Δεύτερο, 'Ελευθερίες. 'Αγώνας ενάντια στους περιορισμούς στό δικαίωμα συνάθροισης, όργάνωσης, πολιτικής έκφρασης, στις άρμοδιότητες τού συλλόγου.

Τρίτο, Λειτουργία τών 'Ανώτατων 'Εκπαιδευτικών 'Ιδρυμάτων. Να χτυπήσουμε τη μονοπωλιακή κυριαρχ'ια. Να σπάσουμε τó ψευδοδίλημα «σκοταδισμός — αναδιάρθρωση» προβάλλοντας μορφές μαζικού έλέγχου από τὰ κάτω.

Κορύφωση τού άγώνα θα πρέπει νάναι ή μαζική μας μαχητική παρουσία. Έμπρός να κάνουμε κουρελόχαρτο τόν καταστατικό χάρτη!

ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Σ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ, όπως και στους επόμενους, που θάρουν στό χώρο της εκπαίδευσης, κεντρικός στρατηγικός μας στόχος δεν είναι να πετύχουμε άπ' την άστική τάξη την όποια καινούργια εκπαίδευση. Γιατί έμείς, μαζί με όλους τούς συνεπείς, τούς έπαναστάτες άριστερους φοιτητές, πιστεύουμε πώς τóσο ή παιδεία όσο κι' όλόκληρη ή ελληνική κοινωνία δεν θα άναγεννηθούν, όσο δε συντριβεί ή έξουσία της ντόπιας μονοπωλιακής άστικής τάξης και τού ιμπεριαλισμού (άμερικάνικου ή δυτικοευρωπαϊκού) στη χώρα μας, όσο την πολιτική έξουσία δεν την πάρει ή εργατική τάξη σέ συμμαχία με τις πλατειές εργαόμενες και καταπιεζόμενες τάξεις και στρώματα. Γι,

ΝΑ ΣΤΕΡΙΩΣΟΥΜΕ

ΤΙΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΠΑΛΗΣ

ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ, που πέρασαν, όργανωτικός φορέας ήταν οι 'Επιτροπές Πάλης τών φοιτητών, μετωπικά μαζικά όργανα τού άγώνα, που συσπειρώνουν την πρωτοπορία τού φοιτητικού κινήματος και παρακολουθούν τó σφυγμό του. Μέσα στην άγωνιστική διαδικασία, που κορυφώθηκε στη δυναμική άποχή, οι έπιτροπές έδειξαν πώς μπορούν να προχωρήσουν. Στους φοιτητές, που πήραν μέρος στις κινητοποιήσεις, ως τώρα, διαλύθηκαν, σέ μεγάλο βαθμό δυο αύταπάτες, που ήταν και βασικοί κίνδυνοι για τó κίνημα. Πρώτη αύταπάτη: ότι με τις νομιμ'ιστικές ένέργειες σάν άξονα δράσης θα μπορούσαμε να προχωρήσουμε. Δεύτερη αύταπάτη: ότι μπορούμε να κατεδάζουμε κάθε μέρα διεόλωση «Κάτω ή χούντα», άσύνδετα με τὰ όποια καθημερινά προβλήματα και αίτήματα. Στό πιά προχωρημένο, δηλαδή, κομμάτι έχει επικρατήσει γενικά ή σωστή αντίληψη για τó συνδυασμό διεκδικητικής και πολιτικής πάλης, για την καταπολέμηση τού λεγκαλισμού, για την άρνηση τού χαστικού τυχοδιωκτισμού. Τέτοιιο άγώνας μπορούν να περάσουν μόνο μέσα από νόμιμα, παράνομα, μαζικά όργανωτικά σχήματα, όπως είναι οι 'Επιτροπές Πάλης. Γι' αύτό, σήμερα, κύριο βάρος μπαίνει στην όργανωτική τους ανάπτυξη, στέρωση. Πρέπει αδιάκοπα να δάσουμε και να λύνουμε μία σειρά βασικά προβλήματα: πώς θα πετύχουμε τη μαζικοποίηση, πώς θα δάσουμε όλο και πιά πλατειές μάξες στην άγωνιστική διαδικασία, τó μόνο μέσο για να τούς διαλυθούν και οι όσες αύταπάτες. Πώς θα προφυλάξουμε τις 'Επιτροπές Πάλης, πώς δε θα χάσουν τó μαζικό τους ρόλο. Πώς θα συνδυάσουμε τη νόμιμη και την παράνομη δουλειά, με κέντρο τη δεύτερη. Με πούς θα συνεργαζόμαστε, πάνω σέ ποιο περιεχόμενο δουλειάς, με πούς δε θέλουμε συνεργασία, κλπ. Μονάχα έτσι θα μπορούμε να όργανώνουμε άγώνες έξω από και ενάντια στά διορισμένα ή «έκλεγμένα» Διοικητικά Συμβούλια, έτσι θα μπορούμε να άντιστεκόμαστε στά χτυπήματα της 'Ασφάλειας.

ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ τονίζουμε ότι μέσα στίς 'Επιτροπές Πάλης είναι, που πρέπει οι πρωτοπόροι σπουδαστές άγωνιστές να συσπειρωθούν και άπ' αύτή τη σκοπιά καταγγέλλουμε την άνοιχτά διασπαστική δουλειά τών ρεφορμιστών τού Κολιγιάνη, που έφτιαξαν «ΕΦΕΕ», δικό τους όργανο επίβολής της δεξιάς τους γραμμής στις μάξες. Απόδειξαν, έτσι, ότι στέκουν έμπόδιο στην ανάπτυξη άκμα και άμεσων άγώνων. Ταυτόχρονα, ριζικά λαθεμένη είναι και ή αντίληψη τού Γραφείου 'Εσωτερικού, τόσο στόν τομέα τού πύφτει ή αίχμη της πάλης, όσο και στό όργανωτικό. Βλέποντας, τó Γραφείο 'Εσωτερικού, τόν άγώνα σάν ενάντια στό σκοταδισμό και όχι στά μονοπώλια, θλέποντας τις φοιτητικές έπιτροπές σάν νόμιμους αντίσύλλογους, άδηγει άναγκαστικά τó μαζικό κίνημα στη λεγκαλιστική ύποταξη στους άστούς και όχι στην έπαναστατική προοπτική.

Από τη δική μας σκοπιά ύποστηρίζουμε ότι όλοι οι έπαναστάτες άριστεροι πρέπει να δουλεύουν μέσα στίς 'Επιτροπές Πάλης. Γι' αύτό και κριτικά-ρομας κάθε δογματική, σχεματιστική άπόκλιση, που ούσιαστικά μηδενίζει τó μαζικό κίνημα δίνοντας, έτσι, όπλα στους ρεφορμιστές. Παράδειγμα, ή προκήρυξη της ΑΑΣΠΕ, που μιλάει για οκοδόμηση της ένότητάς μας' χωρίς να άναφέρει τὰ χειροπιαστά όργανα της ένότητας, που είναι οι 'Επιτροπές Πάλης και όχι οι διάφορες όμάδες, όπως ή ΑΑΣΠΕ. Έπίσης μιλάει για «έκφασισμό της παιδείας», χωρίς να προσδιορίζει τó μονοπωλιακό περιεχόμενο της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης, πέφτοντας έτσι με τη σειρά της στό γνωστό στείορο «δίλημμα» σκοταδισμός — «δημοκρατική» μεταρρύθμιση.

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ενάντια στην άστική και ρεφορμιστική παραπλάνηση, οι έπαναστάτες πρέπει να έξηγούν ύπομονετικά τη μαζική γραμμή, γραμμή της ταξικής πάλης. Μαζί με τόν άγώνα ενάντια στην τρομοκρατία, χτυπάμε και τη μονοπωλιακή εκπαίδευση. Υποστηρίζουμε τὰ μαζικά μετωπικά παράνομα όργανα τού φοιτητικού κινήματος, τις 'Επιτροπές Πάλης, βασισμένες πάνω σ' ένα ξεκάθαρο αντιμονοπωλιακό πρόγραμμα, 'Επιτροπές Πάλης, που έχουν αίσθηση της άνάγκης για σύνθεση με την πρωτοπόρα δύναμη της κοινωνίας, την εργατική τάξη, στόν άγώνα της για τó Σοσιαλισμό.

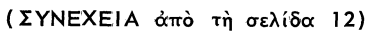
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ ΧΑΡΤΗ!

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΠΑΛΗΣ!

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΧΟΥΝΤΑ, ΤΑ ΜΟΝΟΠΩΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ!

ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΑΖΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ!

П А Л И,

Η ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ της Ελλάδας είναι
καπιταλιστική στον τύπο της πώς ο ελληνικός
καπιταλισμός δεν μπορεί να προωθηθεί ά-
ποδοτελεσματικά αν βασιστεί μόνο σε ένδο-
γενείς παράγοντες. Οι νόμοι, τα διατά-
γματα και τα μέτρα για την «προέλευση
των ξένων κεφαλαίων» ήταν και είναι κεν-
τρικό σημείο στα προγράμματα όλων των
πολιτικών κομμάτων (άρθρο 112 του Σύν-
ταγματος τού '52, Ν.Δ. 2687/53, Ν.Δ. 2928/
54, Ν.Δ. 4256/62) και, φυσικά, και της
κυβερνήσεως (άρθρο 22 του Συντάγματος του

τα ειδικά συμφέροντα των αντιπολιτευόμενων, μίας και βλέπουν τους εαυτούς τους σαν τους φορείς που μπορούν να στηρίξουν τέτοιους θεσμούς στην Ελλάδα και παράλληλα κατηγορούν τη χούντα ότι δεν μπορεί να πετύχει τους πιο ενδοκρινόμενους εφόρους (πάγκωμο της συμφωνίας με την Ε.Ο.Κ.) μέσα στις σημερινές μεταβαλλόμενες διεθνείς συνθήκες, γιατί τι είναι υπερβολικά δεμένη με τους Άμερικανικούς. Στο θέμα των βάσεων, λόγω χάριτος, προβάλλουν το γεγονός ότι η Ε.Ο.Κ.

Το προχρονικό Κ.Κ.Ε., απ' την άλλη μεριά, προχωράοντας πάντα ένορμονισμένα στην πολιτική της Σοβιετικής ηγεσίας, δεν μπορεί σε μία περίοδο κύρωσης» να δαναάναγίσει μία νέα έπ'θεση του άμερικανοϊμπεριαλισμού και έπιμένει πώς «εξαισιοδοχική στάση απέναντι σε κεραυνοβόλο έθνικά ζήτηματα» γίνεται πάνω στην έθεση των συμφωνιών του 53 και του 56 (Έλευθερη Πατρίδα 24.9). Άλλα αυτό το παίρνει τη μορφή προφορικής «έπιπληξης» και όχι ουσιαστικής πολιτικής θέσης, γιατί, την ώρα που θα περίμενε κανείς αυτή τη έκτιμηση να συνεχιστεί στο λογικό της συμπέρασμα, διαδοχικά στην απόφαση της 16ης Όλομέλειας: «Το κόμμα μας, απεικονιμένο στα άλλα κόμματα για συνεργασία», προβάλλει απ' το πρόγραμμα τους ελαιοχρώματα έκτοις βρους που μπορούν να γίνουν έκτοι από όλ ο υς ε-όσοι αντίτασσονται στη δικτατορία». Όσο για την οικονομία, ο Κολιωνισμός έπισημαίνει τους κινδύνους για το οικονομικό μέλλον της χώρας χωρίς να παραλείπει να θέσει να μάς ανακουφιστεί την έπιωστική

Η ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΑΥΤΗ ΤΩΝ ΣΗΜΕΡΑ-
ΝΩΝ εξελίχθηκε αναγκάζει τα ΚΚΕ
να πάρουν τίτλο πάλι στη θεωρία (που,
τουλάχιστον προφορικά, είχαν άρχισει να
έγκραται), πως ή χούφτα είναι όπι-
σθοδρομική, άνδελληνική και ξενοδουλη,
που δέν έχει τίποτα να κάνει με την ανά-
πτυξη του καπιταλισμού στην Έλλάδα,
παρά είναι το σκαλί πάνω στο οποίο πα-
τάει οι Άμερικανοί για να φτάσουν το
στόχο τους, την πυρηνική ζώνη Αιγαίου·
που είναι μία πολύ παλιά ιδέα και συνε-

ΠΑ ΤΟ

...της τάσσεται ή δεξιά... που και σήμερα
...ακόμα περιλαμβάνει δυνάμεις που έχουν
...στενούς δεσμούς με τα μονοπώλια», πώ
...ή πολιτική της χούντας «προκαλεί σοβα

- 1ο Ξεκάνουν τήν άντι - ιμπεριαλιστι

Παρ' ὅλο ὅμως πὺ ὑπάρχει αὐτὸς φανερός συναγωνισμός μεταξύ Ε.Ο.Κ. καὶ Ε.Π.Α., οἱ σχέσεις τῶν δύο δὲν εἶναι ἀνταγωνιστικές, καθὼς ἐκφράζουν τὸ ἴδιο πολιτικό - οικονομικὸ σύστημα καὶ ἔχουν τὸ ἴδιο κοινὸ ἐχθρό: τὸ συστημισμό. Μέσα σ

ΓΙ' ΑΥΤΟ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΚΗ όριστη
 να αγωνίζεται για το ξεπεράσιμο του στερεο-
 τυπου άντι - αμερικανισμού (γεμάτο από έθνο-
 κλιστικούς οικονομικούς και σχεδόν γυμνα-
 στικό πολιτικό - ουτοπικό περιεχόμενο) που
 στην καλλίτερη περίπτωση όχι μόνο ρίξε
 απη τη Σκιά του ΕΠΑ στη Χάρυδρι της
 Ε.Ο.Κ. 'Αγωνίζεται ενάντια στη χούντα
 όχι μόνο στα πρόχειρα των Άμερικανών
 μά, κατά κύριο λόγο, σε μορφή μονοπαλι-
 ακής εξουσίας, μορφή που όχι μόνο προ-
 κληθεί να ιμπεριαλισμό και που ΕΙΝΑΙ!

ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Ο ΔΥΤΙΚΟ — ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΙΜΠΕ-
ΡΙΑΛΙΣΜΟΣ είναι ένας ιμπεριαλισμός α-
τόφιος, που δεν έχει τίποτα να ζηλέψει
ἀπ' τὸν ἀμερικάνικο, ἀλλὰ μὲ τὸ δικό το

Αὐτὴ ἡ σχέση τῶν δύο ἰμπεριαλισμῶ ἀντανακλάται καὶ στὸ ἐπίπεδο τῶν ἐσω-
τερικῶν ἐλληνικῶν πολιτικῶν, ὅπου ἡ σχέση
ση χούντας — «φιλελευθέρων» ἀσπῶν ἔχε-
ἀκριβῶς αὐτὸ πὸν συναγωνιστικὸ χαρακτή-
ρα, καὶ ὅπου ὁ ἐχθρὸς εἶναι ὁ ἴδιος κα-
γὰ τοὺς δύο: οἱ ὀργανωμένες λαϊκὲς μά-
ζες.

Οι πεφορτισμένοι όμοιοι άνθρωποι να δώ-
ναι κάτι τέτοιο. Έξωφρενικοί άντιπαικτες
όμοιοι άνθρωποι σε «ήρωες της δημοκρο-
τίας» και μετατρέπουν μία εσωτερική ή
ιδέα σαν άσταν, τη διαφωκία τους πάλι
σάν τρόπο πού προωθεί καλύτερα την η-
ριάρχια της τάξης τους, σε μία γενική
άνθεση, δάκνουν απ' τη μία τους τύ-
ραννους ή απ' την άλλη το λαό κάτω απ' το
καλούς αφέντες. Και με το να διαλαλάν
τα «ευρωπαϊκά ιδεώδη» και τις «έκυτοι
χρονισμένες διαδικασίες» (πού κρατάνε
ευρωπαϊκό προλεταριάτο άλυστοδεμένο
σε στόχους της μακίτης πάλης, βλέπουν
(στην τελευταία άνάλυση) τη σύνθεση η-
της ΕΟΚ σαν ένα όημα για το σοσιαλι-
σμό! Την εξάρτηση απ' το δούτικο - ευρω-
παϊκά μονοπώλια, σαν τη σωτηρία του
«έθνους»!

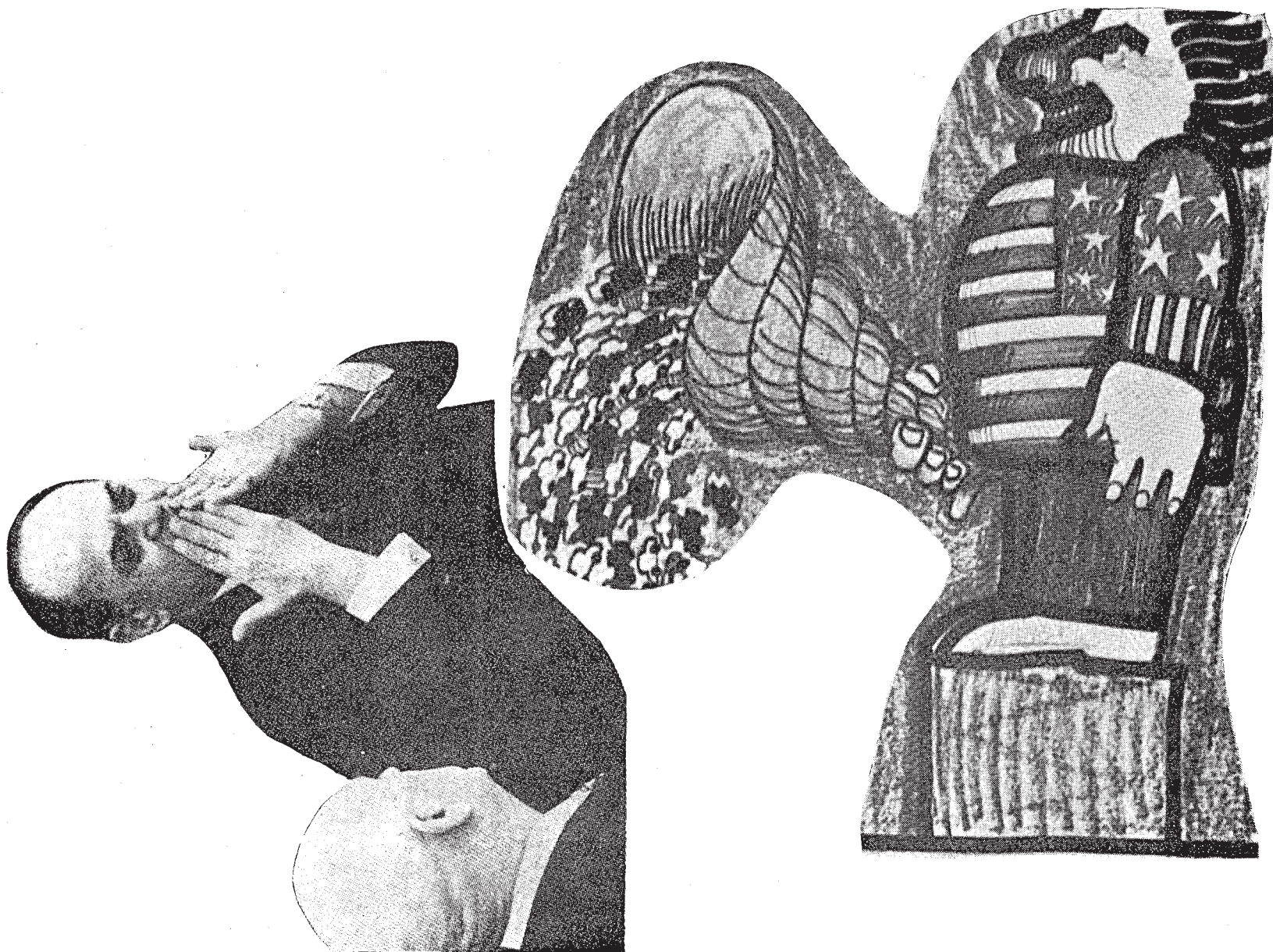
ΜΠΡΟΣΤΑ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΤΑΧΤΗ
ΚΗ της ταξικής συνεργασίας κα-
τού άποπροσανατολισμού των μαζι-
κών άγώνων ή έπαναστατική άριστερα ά-
ντιπαράθετή τη συνεπή Μαρξιστική άλλτε-
νατίβα: Πάλη ενάντια στον ίμπεριαλισμό.

ούσια του ιμπεριαλισμού. Ἀγωνίζεται ἐπὶ πίση ἐναντίον σὲ κάθε προσπάθεια «ποταροφάγματος» τοῦ ἀντι - ιμπεριαλιστικοῦ κινήματος (εἴτε ἀπὸ «δημοκράτες» ἀστούς εἴτε ἀπὸ «προχωρημένους δημοκράτες» - ρεφορμιστές) ποὺ τὸ ὀδηγοῦν μακριὰ ἀπὸ τὸ στόχο του καὶ τὸ μετατρέπουν σ' ἕναν ἄλλο παράγοντα σὰ πολιτικά παξάρια καὶ τίποτ' ἄλλο.

ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΑΦΩΝΙΣΤΕΣ δουλεύουν για ένα αντί - ιμπεριαλιστικό κίνημα οργανικά δεμένο με τη διαδικασία ανάπτυξης και δυναμώματος της αυτόνομης οργάνωσης της εργατικής τάξης των άλλων επαναστατικών στραμάτων. Δουλεύουν για το ξεπεράσμα των αστικών και ρεφορμιστικών αντιλήψεων που απέχθονται από μηχανιστικό διαχωρισμό των αντι - ιμπεριαλιστικού αγώνα απ' την πολιτική και οικονομική πάλη των εργαζομένων.

Κι εδώ μπαίνει το κυρίαρχο αίτημα στη σημερινή συγκεκριμένη φάση του αγώνα: σπασίμο με την πολιτιστική κυριαρχία της άστικής τάξης! Οί άστοι και οί ρεφορμιστές μετατρέπουν τον πολιτικό αγώνα των εργαζομένων σε αγώνα ήθικης.

Ε ΟΧΙ! - ό άντι - ιμπεριαλιστικός ό γένους δέν άσάβητε! στή σωτηρία τό «έθνους» τών άπάλη! Άπολέστε, πέρα ό πού τούς οικονομικούς και κοινωνικούς στόχους και στή συντριβή τέτοιου είδους μύθου, πού είναι όπλος στό χέρι της μπουρζουαζίας για νά τά χρησιμοποιήσει κατά θημερία ένάντια στήν εργατική τάξη. Κοιτά ή άποτίναξη αύτού τού ζυγού είναι έν άυσίαστικό ήγμα στό δρόμο για ή συντριβή τού καπιταλισμού και τού θράμβου τού σοσιαλισμού!

'Αντιιμπεριαλιστική Πάλη, Πάλη για τὸ Σοσιαλισμὸ

ΣΤΙΣ 5 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ἡ «μυστική» συμφωνία τῆς χούντας καὶ τῶν Ἀμερικάνων — πού συζητιότανε γιὰ ἐφτά μῆνες περίπου — μπήκε σ' ἐφαρμογή. Μιά μοίρα τοῦ ἔχτου στόλου τῶν Ε. Π.Α. ἀγκυροβόλησε στὸν Πειραιά. Λίγες μέρες ἀργότερα τὴν ἀκολούθησε ἡ ἀπόβαση 300 οἰκογενειῶν, πού τὶς ὑποδέχτηκε ἡ χούντα μὲ πανηγυρισμοὺς καὶ φανφάρες. Στὸ τέλος αὐτῆς τῆς διαδικασίας θὰ βρίσκονται στὴν Ἑλλάδα 35.000 Ἀμερικανοί.

ΕΝΑ ΤΕΤΟΙΟ ΓΕΓΟΝΟΣ, σὲ μιὰ περίοδο ὅπου μὲ τὴν ἥττα στὸ Βιετνάμ καὶ τὴ διεθνή νομισματικὴ κρίση βαθεῖες ρωγμὲς ἔχουν ἀρχίσει νὰ ἐμφανίζονται στὸ οἰκοδόμημα τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ, μᾶς δείχνει πῶς ὁ ἱμπεριαλισμὸς αὐτὸς εἶναι ἀκόμα σὲ θέση νὰ περνᾷ στὴν ἐπίθεση, ὅπουδήποτε βρίσκει τὴν εὐκαιρία: Παρ' ὅλο πὺν ἡ νίκη τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων στὸ Βιετνάμ τὸν τράνταξε ἀπ' τὰ θεμέλιά του, δὲν μπορούμε νὰ μιλήσουμε ἀκόμα γιὰ μιὰ γενικὴ υποχώρηση τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ, μιὰ ἀπάρνηση, δηλαδή, τοῦ ρόλου τοῦ «χωροφύλακα τοῦ κόσμου». Ἡ κυρίαρχη τάξη τῶν Ε.Π.Α. παρ' ὅλο πὺν δὲν ἀντέχει πιά τὸν ἀνοιχτὸ συναγωνισμὸ μὲ τὸ μαζικὸ κίνημα (ὅπως μᾶς δείχνει τὸ Βιετνάμ), φαίνεται ἀκόμα ἱκανὴ νὰ δημιουργεῖ καταστάσεις τὶς ὁποῖες νὰ ἐκμεταλλεύεται γιὰ τὸ δικό της ὄφελος. Μιὰ τέτοια περιήπιση ἦταν ἡ ἱκανότητα τῶν Ε. Π.Α. νὰ ἐφαρμόσουν τὴ θάρβαρα ταχτικὴ τῆς διετναμοποίησης, πού ματοκύλισε τὴ μισή Ἰνδοκίνα, ἀφού ἦταν πιά κιόλας φανερό πῶς ἡ μάχη εἶχε χαθεῖ, ἔτσι ὥστε νὰ δημιουργήσουν καινούργια προβλήματα, πού θὰ χρειαστοῦν καινούργιες λύσεις, καινούργιους συμβιβασμούς, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους οἱ Ε.Π.Α. ἔχουν πολλὰ νὰ κερδίσουν.

Η ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΑΥΤΗ δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα μόνο τῆς δυνάμεως πού ἀπομένει

στὸν ἱμπεριαλισμὸ, μὰ καὶ τοῦ γενικώτερου κλίματος «συμβιβασμῶν», πού ἀπορρέει ἀπ' τὴν πολιτικὴ τῆς «εἰρηνικῆς συνύπαρξης». Δηλαδή, ἡ στρατηγικὴ τῆς διετναμοποίησης καὶ τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴ φάση τῶν διαπραγματεύσεων, ἀντανακλᾷ τὶς δύο ὀψεις τῆς μιάς ἀντίφασης μέσα στὴν ὁποία παλεύει ὁ ἱμπεριαλισμὸς: ἡ ἀνάγκη νὰ μάχεται σὲ συνεχῶς πιὸ πολυάριθμα μέτωπα, ἐνῶ ἀναγκάζεται νὰ «παγώνει» τὴν κατάσταση γιὰ νὰ ἐπιλύει τὰ προβλήματα ἑνα - ἑνα. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀντίφαση κατωρθῶνει αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ ξεγλιστράει ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς, βασιζόμενος στὴν ἐγκύηση τῆς «εἰρηνικῆς συνύπαρξης», τῆς ἐπιθυμίας, μ' ἄλλα λόγια, τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης νὰ διαπραγματεύεται, γιὰ νὰ μὴ χαθεῖ ὁ ἐλεγχὸς πάνω στὶς μάζες — πού θάταν τὸ ἀναπόφευχτο ἀποτέλεσμα τῆς ἀδιαπραγμάτευσης τῆς τέλειαις συντριβῆς τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ. Ἔτσι, ἀν καὶ στὴν Ἀπὸ Ἀνατολὴ ὁ ἱμπεριαλισμὸς ἔχασε τὴ μάχη, ἀκόμα δὲν ἔχει χάσει τὸν πόλεμο. Ἀντίθετα στὴ Μέση Ἀνατολή, μετὰ τὴν ἥττα τοῦ παλεστινιακοῦ κινήματος, παρατηροῦμε, μὲ τὰ ζῆγκ - ζᾶγκ τοῦ Σαντάτ, τὶς ἐξελίξεις στὴν Τουρκία καὶ τὴν «ἐδραίωση» τῶν Ἀμερικάνων στὴν Ἑλλάδα, μιὰ ἀναμφισβήτητη μεταβολὴ τοῦ στάτους κῆδ ὑπὲρ τῶν Ε.Π.Α. Ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς, λοιπόν, ὅχι μόνο ὑφίσταται ἀκόμα σὰν δύναμη - ἐμπόδιο στὸ σοσιαλισμὸ (Ἰνδοκίνα), ἀλλὰ μπορεῖ ἀκόμα νὰ ἐλπίζει πῶς τὰ ἐπιθετικὰ του σχέδια εἶναι δυνατό νὰ μπουκίσουν σ' ἐφαρμογὴ (Ἀνατολικὴ Μεσόγειο).

ΜΙΛΩΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ καὶ τὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, δὲ θάπρεπε νὰ παρεξηγήσουμε τὶς ἐπιθετικὲς αὐτὲς τάσεις καὶ νὰ υποθέσουμε πῶς ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς εἶναι ἡ ἔκφραση ἑνὸς παρανοϊκοῦ Πενταγωνισμοῦ (ὅπως τὸ θέλει ἡ ἀστικὴ διανοήση) πού ἀποζητάει τὴ δύναμη γιὰ τὴ

δύναμη, μέσα σὲ μιὰ καταστροφικὴ μέθη. Ὁ ἱμπεριαλισμὸς εἶναι ἡ ἔκφραση ἑνὸς οἰκονομικοῦ συστήματος πού τὸ πεντάγωνο ἐξυπηρετεῖ κι' ὅχι καθοδηγεῖ. Δηλαδή: Τὰ μεγάλα μονοπώλια στὴν προσπάθειά τους νὰ ἐξασφαλίσουν περισσότερες ἀγορὲς γιὰ τὰ προϊόντα τους καὶ φτηνὲς πρώτες ὕλες γιὰ τὶς βιομηχανίες τους, ν' αὐξήσουν τὰ κέρδη καὶ τὴν ἀναπαραγωγὴ τοῦ κεφαλαίου, καταφεύγουν — μὲ τὴν ὑποστήριξη τῶν καταπιεστικῶν μηχανισμῶν τῶν μητροπόλεων τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τῶν δορυφώρων τους — σὲ μορφὲς ἐλέγχου τῶν σχέσεων παραγωγῆς, πού ἔρχονται ἀντιμέτωπες μὲ τὰ συμφέροντα τῶν ἐργαζόμενων σὰ σύνολο καὶ γιὰ τοῦτο αὐτὲς οἱ μορφὲς εἶναι ἡ μιὰ πιὸ βίαιη ἀπ' τὴν ἄλλη. Ἡ ἐπεχτατικὴ αὐτὴ πολιτικὴ τῶν μονοπωλίων, πέρα ἀπ' τὸ ὅτι πολλαπλασιάζει τὰ κέρδη, ἀποχτᾷ καὶ στρατηγικὴ σημασία. Μὲ τὶς στρατιωτικὲς δάσεις σὲ ξένα ἐδάφη καὶ τὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις, πού συνοδεύουν τὴν οἰκονομικὴ διείσδυση, ἡ ἐπεχτατικὴ πολιτικὴ χρησιμεύει καὶ σὰ μέτρο προστασίας τοῦ κοινωνικο - οἰκονομικοῦ συστήματος τῆς μητρόπολης, τῶν μηχανισμῶν ἀναπαραγωγῆς τοῦ κεφαλαίου καὶ τῆς ἰδεολογίας του, πάνω σὰ ὁποῖα βασίζονται ὅλα τὰ προνόμια τῆς κυρίαρχης τάξης (καὶ κατὰ συνέπεια καὶ τῶν δορυφώρων τῆς). Ἐφ' ὅσο αὐτὰ παραμένουν ἀσφαλῆ, ἡ ἐννοια τῆς «στρατηγικῆς σημασίας» μεταβάλλεται αὐτόματα ἀπὸ ἀμυντικὴ σὲ ἐπιθετικὴ. Κι ἔτσι φτάνουμε στὸ φαινόμενον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ: ἐδραίωση καὶ προστασία τῆς κυριαρχίας ἑνὸς οἰκονομικοῦ συστήματος πού χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴ μονοπωλιακὴ ἀνάπτυξη, ἀποβλέποντας στὴν ἀπεριόριστη ἐξάπλωση αὐτῆς τῆς κυριαρχίας.

Μέσα σὲ τοῦτο τὸ πλάνο, τώρα, εἶναι εὐκόλο νὰ καταλάβει κανεὶς τί σημαίνει ἡ ἀμερικάνικη ἐπέμβαση στὰ πύργατα τῆς Ἑλλάδας γενικά, καὶ πιὸ συγκεκριμένα ἡ παρουσία τοῦ ἔχτου στόλου στὰ ἑλληνικά νερά σήμερα.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ

Η ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΩΝ 35.000 ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ στὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, παρ' ὅλο πὺν ἀποτελεῖ ἕνα συγκλονιστικὸ γεγονός μὲ πιθανότατα τραγικὲς ἐπιπτώσεις στὸν ἑλληνικὸ, καὶ γενικώτερα Μεσογειακὸ, χώρο δὲν ἦρθε σὰν ἐκπληξη γιὰ κανένα παρὰ φάνηκε σὰν τὸ λογικὸ ἐπακόλουθο τῆς πολιτικῆς τῆς χούντας μέσα στὸ πλαίσιο τῆς ἔκφρασης καὶ προώθησης τῶν συμφερόντων τοῦ κεφαλαίου (διεθνούς καὶ ντόπιου) καὶ τῶν ἐπιθετικῶν σχεδίων τοῦ ΝΑΤΟ.

Ὁ ἀστικὸς ἀντιπολιτευόμενος τύπος στάθηκε σὲ διάφορα ἐπεισόδια, ὅπως ὁ ξυλοδαρμὸς τοῦ ταξιτζή, τὸ θόρυβο τοῦ αὐξανόμενου ἀριθμοῦ νυχτερινῶν κέντρων καὶ τὶς ποταμένες πού γυροφέρνουν στὰ «ἀξιοπρεπή» προάστια τῆς πρωτεύουσας, γιὰ νὰ ἐξαπολύσει τὴν ἐπίθεσή του ἐνάντια στὴ χούντα, πού ἀνοίγει τὸ δρόμο γιὰ ἕναν ἠθικὸ διασμὸ τοῦ ἔθνους καί, ἔμμεσα, (ιδιαιτέρως πάνω στὸ θέμα τῆς ἐτεροδικίας) νὰ τὴν κατηγορήσει γιὰ δουλπορεπὴ στάση ἀπέναντι στοὺς Ἀμερικανούς.

ΤΗΝ ΚΡΙΤΙΚΗ ΠΑΝΩ Σ' ΑΥΤΕΣ τὶς γραμμὲς δὲν τὴ μονοπώλησε ὁ ἀστικὸς τύπος. Οἱ ρεφορμιστές, στὴν εἰλικρινή τους προσπάθεια νὰ μὴ μείνουν οὐρᾶ, ἀνοῖξαν μιὰ μεγάλη καμπάνια ἐνάντια στοὺς «Εφιάλτες» — «πιστολέρος» ἀνατυπώνοντας γράμματα ἀπὸ ἀθηναϊκὰ περιοδικὰ καὶ παρυσιαζοντας κεφάλια χρονογραφήματα στρέφοντας τὴν προσοχὴ μας στοὺς κινδύνους πού συνεπάγονται μὲ τὴν παρουσία τῶν Ἀμερικάνων, ὅπως οἱ περιπτώσεις κοριτσιῶν «καλῶν οἰκογενειῶν», πού παρασύρονται ἀπ' τοὺς ἀνήθικους πεζοναῦτες, τὰ νυχτερινὰ κέντρα, τὴν κακὴ τύχη τῶν ἰδιοκτητῶν πού νοικιάζουν σπίτια σὲ ἀμε-

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὴ σελίδα 13)